

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

18. DUBNA 2010

Z obsahu:

Služebník Boží

Homilie Svatého otce
Benedikta XVI. při
zádušní mši svaté
k 5. výročí úmrtí
Jana Pavla II.
- strana 2 -

Svatý Jan Almužník

Galerie svatých kněží
- strana 4 -

Jak se dostal Jan Almužník na Slovensko

- strana 6 -

Ne méně, ale více katolické sexuální morálky

Mons. Andreas Laun,
světící biskup, Salcburk,
Rakousko
- strana 6 -

New York Times lže, říká církevní soudce

- strana 7 -

Nenápadný skutek lásky

- strana 8 -

Buďte odvážnější!

Jak vidí africká
křesťanka církev v Evropě
- strana 9 -

Ježíšovy prosby Conchitě

- strana 10 -

Svatý František obrací heretiky (13)

- strana 11 -

Ostříhomský arcibiskup Imrich Eszterházy se řídil příkladem sv. Jana Almužníka (čtete na str. 4-6)

Ctihodní bratři v biskupské a kněžské službě, drazí bratři a sestry! Shromáždili jsme se kolem oltáře v blízkosti hrobu apoštola Petra, abychom přinesli eucharistickou oběť za duši ctihodného služebníka Božího Jana Pavla II. v páté výročí jeho úmrtí. Činíme tak o nějaký den dříve, protože 2. dubna bude letos Velký pátek. Nacházíme se tedy ve Svatém týdnu, zvláště vhodné příležitosti k usebranosti a modlitbě, ve kterém nám liturgie intenzivně oživuje poslední dny Ježíšova pozemského života. Chtěl bych vyjádřit svou vděčnost vám všem, kteří se účastníte této mše svaté. Srdečně zdravím kardinály – a zvláště arcibiskupa Stanisława Dziwisze – bisku-

Služebník Boží

py a kněze, řeholníky a řeholnice; stejně tak poutníky, kteří přišli při této příležitosti z Polska, mnoho mladých a četné věřící, kteří nechtěli při tomto obřadu scházet.

V prvním biblickém čtení, které bylo přečteno, představuje prorok Izaiáš postavu „Služebníka Božího“, který je současně jeho vyvoleným, ve kterém má zalíbení. Služebník bude jednat s neochvějnou věrností a energií, která neochabuje, dokud neuskuteční úkol, který mu byl svěřen. Nicméně nebude mít k dispozici ony lidské prostředky, které se zdají nezbytné pro uskutečnění tak velkého plánu. Předsta-

ví se v síle přesvědčení a bude to Duch Boží, který v něm přebývá a dá mu schopnost jednat s mírností i silou a ujistí ho o konečném úspěchu. To, co inspirovaný prorok říká o Služebníkovi, můžeme aplikovat na milovaného Jana Pavla II.: Bůh ho povolal ke své službě a svěřoval mu úkoly se stále větší odpovědností, také ho provázel svou milostí a svou ustavičnou přítomností. Během svého dlouhého pontifikátu všemožně usiloval hlásat právo s pevností, bez slabosti a bez váhání, především když se musel vyrovnávat s odporem, nepřátelstvím a odmítáním. Věděl, že ho Pán vede za ruku, a to

mu dovolovalo vykonávat velmi plodnou službu, za kterou ještě jednou vzdáme Bohu díky.

Dále bylo čteno evangelium, které nás zavádí do Betánie, kde, jak poznamenává evangelista, Lazar, Marta a Marie připravili Pánu večeři (Jan 12,1). Tato hostina v domě tří Ježíšových přátel je poznamenána předtuchou hrozící smrti: šest dní před Velikonocemi, poznámka zrádce Jidáše a odpověď Ježíšova, která připomíná jeden ze zbožných Mariiných úkonů jako anticipaci pohřbu, zdůraznění, že ne vždy ho budou mít u sebe, záměr odstranit Lazara, ve kterém se projevuje vůle zabít Ježíše. V tomto vyprávění evangelia je jedno gesto, ke kterému bych chtěl obrátit pozornost: Marie z Betánie

Apoštol Jan měl mezi ostatními apoštoly výjimečné postavení. Přiznává to sám, když se odvažuje mluvit opakovaně sám o sobě jako o „učedníku, kterého Ježíš miloval“.

Poprvé mluví takto o sobě v souvislosti se znamením zvláštní náklonnosti, jakou mu Ježíš projevil při Poslední večeři, když mu dovolil, aby jeho hlava spočinula na Pánově hrudi. Apoštolové žárlili

na bratry Zebedeovy, když pro ně jejich matka chtěla u Mistra zajistit nejpřednější postavení, ale nikde nenacházíme náražku, že by na Jana žárlili proto, že ho Ježíš vyznamenával svou zvláštní láskou. V největší míře mu tuto lásku projevil na Golgotě, když svěřil svou Matku Janovi a Jana své Matce. To bylo ovšem v situaci, kdy byl Miláček Páně jediný ze Dvanácti, kdo doprovodil svého Mistra věrně až pod kříž a dal tak najevo, že na mimořádné projevy Ježíšovy lásky odpovídá také mimořádným způsobem.

Můžeme si klást otázku, proč je to právě Jan, kterého Ježíš takto vyznamenal. Jedním z důvodů je okolnost, že právě Janova čistá duše byla k projevům a vzta-

hům lásky mimořádně citlivá a vnímavá. Jan je jediný evangelista, který nám podává zprávu o rodině Lazarově a zvláštní lásce, která Ježíše s touto rodinou pojila. Jen Jan mluví o tom, jak Ježíš plakal pro přítele, kterého miloval. Jen Jan si všímá hluboké osobní lásky Marie Magdaleny k Mistru u jeho prázdné-

Editorial

ho hrobu. Ale především Jan je jediný, kdo zaznamenal Ježíšovu řeč na rozloučenou a jeho velebnějšskou modlitbu v textu, který je velkým vyznáním Ježíšovy lásky a dává nám nahlédnout do tajemných hlubin Božího života. Jan je jediný, kdo proniká až k Boží podstatě, takže mohl napsat: *Bůh je Lásky*. Je to Jan, kdo nám tlumočí Pánova slova: „Milujte se navzájem, tak jak já jsem miloval vás, tak se navzájem milujte i vy.“

A tak nás nepřekvapuje, že Jan je také jediným svatopiscem, který nám zachoval historický dialog Ježíše a Petra po druhém zázračném rybolovu. Je to dialog jedinečný právě proto, že na žádném jiném místě evange-

lii se nesetkáváme s tím, že by sám Pán chtěl uslyšet od svého učedníka přímé vyznání lásky. Petrovo vyznání lásky navozuje nejen „oficiální“, ale hluboce osobní vzájemný vztah mezi Petrem a Pánem, který Ježíš očekává, aby mu mohl definitivně svěřit nejvyšší úřad, aby mohl Petra učinit svým zástupcem zde na zemi. Nežádá od něho slib věrnosti, nezkoumá jeho znalosti ani dovednosti.

To, co požaduje jako jedinou a všeobsahující podmínku, je opravdová láska k Ježíši. Můžeme se domnívat, že Pán opakuje svou otázku třikrát proto, že Petr Pána třikrát zapřel. Ale dostačujícím důvodem k tomuto opakování může být také tento: Ježíši záleželo na tom, aby učedník vyznal svou lásku s opravdovým vědomím a přesvědčením, aby si do hloubi duše uvědomil, co říká, aby to vyslovila nejen jeho ústa, aby to neřekl jen v pouhém citovém vzplanutí, ale aby to celé jeho srdce vyslovilo s plným přesvědčením a úplnou oddaností. Čím by lidská slabost, překvapení a povrchnost mohly oslabovat první vyznání, to třetí vyznání definitivně uvede na pravou míru.

Pokračování na str. 13

vzala třicet gramů čistého vonného nardu, velmi drahého, vylila ho Ježíši na nohy a pak mu je utřela svými vlasy (12,3). Mariino gesto je výrazem velké víry a lásky k Pánu. Pro ni nepostačí umýt Mistrovy nohy vodou, ale pomaže je velkým množstvím vzácné vonné masti, kterou – jak konstatuje Jidáš – by bylo možno prodat za třicet denárů; nepomaže mu pak hlavu, jak bylo zvykem, nýbrž nohy: Maria obětuje Ježíši to, co měla nejvzácnějšího, a to v gestu hluboké úcty. Lásky nepočítá, neměří, nehloubá o výdajích, neklade překážky, ale umí darovat s radostí, hledá jen dobro druhého, překonává malichernost, lakotu, nevoli a uzavřenost, kterou člověk někdy nosí ve svém srdci.

Maria se klade k nohám Ježíšovým v pokorném úkonu služby, jak to udělá sám Mistr při Poslední večeři, když – jak říká čtvrté evangelium – *se zvedl od stolu, odložil svrchní šat, uvázal si kolem pasu lněnou zástěru. Pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy (Jan 13,4–5)*, neboť, jak řekl, *i vy máte jeden druhému umývat nohy (v. 15)*: pravidlo Ježíšova společenství je pravidlo lásky, která slouží až k darování života. A vůně se šíří: *celý dům, Pokračování na str. 12*

Skutečná zralost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Pane, ty víš všechno!

Vyhledeji apoštoly na břehu Genezaretského jezera. Po třech letech společného života s Pánem jsou galilejští rybáři opět ponecháni sami sobě. Všechno jako by se vracelo tam, kde to před třemi lety začalo. To je ono místo, kde Šimon po celonoční marné námaze spustil na Ježíšovo slovo síť v nevhodnou odpovědnou dobu k zázračnému rybolovu.⁽¹⁾ A pak následovalo nečekané pozvání, které zcela změnilo jejich život. Co bude nyní? Po všem tom vzrušujícím dobrodružství nezbyvá nic jiného, než se vrátit ke každodenní práci. Že by už neplatil Pánův příslib *budeš lovit lidi*?⁽²⁾

Dobu nejistoty a očekávání vyplníš nejlépe, když si znovu připomeníš dar svého povolání. Svou připravenost můžeš nejlépe osvědčit plněním těch nejněžnějších povinností, i když se ti zdá, jako by ta námaha nepřinášela žádné plody.

Pán ovšem na své přátele nezapomíná a vrátí se v pravý čas. *Stanul na břehu, když začalo svítat. Ježíš však nepřichází, až začne svítat, ale svítá proto, že Pán se vrací.*

Děti, nemáte něco k jídlu?

Cítí se takovým oslovením dotčen, zdá se ti, že se tu nerespektuje tvoje dospělost? V Ježíšově království dospívání znamená směřovat k dětství. *Jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, jistě nevejdete do nebeského království.*⁽³⁾ Abys tam tedy mohl doopravdy vstoupit, musíš být *jako dítě*. To je dokonce podle Ježíšových slov bezpodmínečným předpokladem pravé velikosti: *Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je v Božím království největší.*⁽⁴⁾ Dnes se budeš moci přesvědčit, že to platí i pro Skálu, na které má stát Církev.

A opět je tu překvapující úlovek a bystrozraké srdce nejmilejšího učedníka, který první rozpoznává Pána. Po druhém zázračném rybolovu je to opět Šimon, kdo spěchá k břehu první. Táhne ho to za Pánem, rád by s ním mluvil ještě dříve, než přijdou ostatní. Ale nejdříve se jítíni Host mění v hostitele: *Pojďte jíst!* Nic tak Pána netěší, jako když může sám nasycit své děti.

Teprve po snídani dojde k rozhovoru s Petrem. Ten se týká opět jeho povolání být *rybářem lidí a skálou*. Nezbytnou kvalifikací k pastýřskému úřadu je opravdová láska k Ježíši Kristu. Ježíš proto požaduje od Petra lásku, která je větší než láska všech ostatních. Postavení nejvyššího pastýře vyžaduje nejvyšší stupeň lásky. Najde ji Pán u rybáře Šimona?

Všimni si dobře, jaké pokoře se Petr naučil, s jakou skromností nyní odpovídá na Ježíšovy opakované otázky. Není to prostota a důvěra dítěte? Ještě před nedávnem chtěl svého Pána přesvědčit, že podceňuje jeho mužnou odvahu. „Já, a zapřít? Kdyby tě všichni zapřeli, já nikdy! Půjdu s tebou třeba na smrt!“ Ale po trpké zkušenosti, jakou udělal se svou sebejistotou, nemá už odvahu spoléhat sám na sebe.

Pane, ty víš všechno!

I když ho opakované otázky zarmocují, dovolává se jen svého Mistra a netroufá si o sobě smýšlet jinak, než jak o něm smýšlí vševědoucí Pán. Jeho pokora je nyní zakotvena v bezmeznou důvěře, která je bezpečnou a bezvýhradnou odevzdaností dítěte. Teprve nyní ho Petr miluje opravdovou a velikou láskou, už také proto, že mu bylo mnoho odpuštěno⁽⁵⁾.

Nevěř svým emocím, které sílí tím více, čím více lichotí sebelásce. Osvoj si toto Petrovo chování, které se zrodilo z jeho velkopáteční bolestné zkušenosti a z hlubokého prožitku Ježíšovy slitovnosti. Rozmlouvej vždy s Pánem v prosté důvěře a otevřeně jako s tím, který mnohem lépe než ty zná stejně tak tvoji dobrou vůli, jako i tvou slabost, nestálost a hříšné sklony. Rozmlouvej s ním s pokorným vědomím, že cokoliv je v tobě dobrého, je to vždy dar jeho milosti, bez které nejsi schopen ani spolupracovat s jeho dary.

Nyní konečně ten, který předpovídal Šimonovi, že žalostně zklame již při první zkoušce, může naopak Petrovi nejen svěřit svou Církev, ale může mu i naznačit, *jakou smrtí zemře*. Nezapomínej však, že nejdříve sám Pán prosil za něho, *aby jeho víra nezanikla*⁽⁶⁾.

Budoucí hlava Církve již brzy osvědčí, jakou prošla proměnou. Na dvoře veleknězova domu se apoštol před několika týdny třásl strachy, když ho oslovila děvečka. Nyní se nezalekne ani před nejvyšším knězem a odejde od něho *s radostí, že směl pro Pánovo jméno vytrpět příkoří*. A k čemu nás tato Skála na základě vlastní zkušenosti vybízí? Abychom se stali *poslušnými dětmi*⁽⁷⁾, abychom se dávali krmit *božským mlékem jako právě narozené děti*⁽⁸⁾. Dobře si tedy zapamatuj, v čem poznal a zakusil skutečnou zralost a dospělost ten, kdo obdržel nejvyšší úkol *pást ovce i beránky* a nyní tě vyzývá tak, jak jeho vyzval Pán: *Následuj mne!*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 5,5n; ⁽²⁾ Lk 5,10; ⁽³⁾ Mt 18,3;

⁽⁴⁾ Mt 18,4; ⁽⁵⁾ srov. Lk 17,4; ⁽⁶⁾ srov. Lk 22,32;

⁽⁷⁾ 1 Petr 1,14; ⁽⁸⁾ tamt. 2,2

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 5,27b–32.40b–41

Velekněz začal apoštoly vyslyšet: „Přísně jsme vám přece zakázali, že v tom jménu už nesmíte učit. Přesto však Jeruzalém je plný toho vašeho učení a chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka.“

Ale Petr a ostatní apoštolové na to řekli: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi. Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, když vy jste ho pověsili na dřevo a zabili. Ale Bůh ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele, aby Izraeli dopřál obrácení a odpuštění hříchů. A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“

Dali apoštoly zbičovat a zakázali jim mluvit ve jménu Ježíšově. Pak je propustili. A oni odcházeli z velerady s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří.

2. čtení – Zj 5,11–14

Já, Jan, měl jsem vidění a uslyšel jsem hlas velkého množství andělů shromážděných kolem trůnu, bytostí a starců – bylo jich na miliony a stamiliony – a volali silným hlasem: „Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby přijal moc, bohatství, moudrost a sílu, čest, slávu i chválu!“ A všechno tvorstvo na nebi, na zemi, v podsvětí i na moři, a vše, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, který sedí na trůně, i Beránkovi přísluší chvála, čest, sláva i moc na věčné věky!“ Tu ony čtyři bytosti přidaly: „Amen!“ A starci padli na tvář a poklonili se.

Evangelium – Jan 21,1–19

Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiánského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytily. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli mu: „Nemáme.“

On jim řekl: „Hod'te síť na pravou stranu lodi a najdete.“ Hodili ji tedy a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb.

Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty – byl totiž oblečen jen nalahko – a skočil do moře. Ostatní učedníci dojeli s lodí – nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami.

Pokračování na str. 7

Svatý Jan Almužník

Pro příklad svatého kněze sáhneme tentokrát pro změnu na Východ hluboko do minulosti a představíme vám svěťce u nás prakticky neznámého, ačkoliv jeho ostatky můžeme navštívit v nedaleké Bratislavě. I když od jeho smrti uplynulo takřka 1400 let, jeho příklad má hluboký význam i v naší současnosti. Vyznačoval se totiž bratrskou láskou a skutky milosrdenství, které jsou trvalým znamením opravdového křesťanství.

Lid si ho zvolil za svého biskupa

Jan se narodil roku 555 jako jediný syn Epifana, bohatého mistodržícího na ostrově Kypr. Došlo se mu vynikajícího vzdělání. Velice brzy se oženil, ale jak jeho žena, tak všechny děti mu záhy zemřely.

Jan zůstal zcela sám. Všechny svůj majetek rozdal chudým a uchýlil se do samoty a žil v soukromí jako spisovatel, který z lásky k Bohu vede ctnostný asketický život. Později se přestěhoval do Egypta do Alexandrie a stal se zde brzy známým pro svůj ctnostný život.

V roce 608, když mu bylo 53 let, vybrali si ho křesťané pro úřad biskupa. Jan se bránil, ale nakonec přijal kněžské a biskupské svěcení a těžký a odpovědný úřad.

Jako nová hlava egyptské církve žil tak nápadně skromným způsobem života, že vůbec nezapadal do představ přepychově žijících patriarchů. Zároveň všechny ohromoval originální láskou k bližním, která zcela překračovala strohé dobové předpisy, a vyznačoval se také svou velkou smířlivostí.

Byl to právě jeho ctnostný život, který způsobil, že za jedenáct let jeho působení dosáhla jeho diecéze nebývalého duchovního rozkvětu a jeho atmosféra laskavého soužití křesťanů a nekřesťanů se rozšířila daleko za její hranice.

Janova překypující dobrosebnost dostala svůj hlavní impuls v jednom vidění, kterého

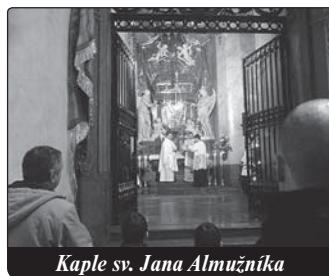
se mu dostalo během noční modlitby. Spatřil před sebou krásnou pannu s věnečkem z olivových ratolestí na hlavě. Na jeho otázku, kdo je, odpověděla:

Jsem nejstarší dcera velkého Krále. Jmenuji se Milosrdenství, které přitáhlo Božího Syna z nebe na zem. Máš si mě zvolit za svou nevěstu. Protože budeš zasnouben se mnou, s Milosrdenstvím, dovedu tě k Němu.

Od této rozhodující události se Jan velmi důsledně snažil, aby byl s Milosrdenstvím stále více zajedno, aby s Milosrdenstvím byl skutečně „ženatý“. Svědčí o tom jeho nekonečný soucit s každým člověkem a jeho bezmezná obdarovávání chudých, které některým lidem připadalo, jako by překračovalo hranice zdravého rozumu. Ale jeho rozdávání vycházelo z tak přeplněného srdce, že nakonec umlčelo každou kritiku. Alexandrijský patriarcha se stal symbolem soucítění lásky a dostal přídomek *Almužník*.

Převlečený Kristus

Když nastoupil svůj úřad, narazil v chrámě na poklad v hodnotě 8 000 zlatých. Ihned pověřil své sluhy: *Sestavte mi úplný seznam pánů a mistrů v Alexandrii*. Když na něho hleděli nechápavě,

Kaple sv. Jana Almužníka

Sv. Jan Almužník

koho miní „pány a mistry“, odpověděl: *Mými pány a mistry jsou ti, které nazýváte chudáky a žebráky; oni jsou moji dobrodinci, protože až jednou přijdou do ráje, budou mocně pomáhat těm, kteří zde na zemi pomáhali jim.*

Když mu nakonec přinesli seznam 7 500 jmen, biskup se rozplakal. V těchto chudých, o které se od toho okamžiku osobně staral, neviděl žádnou přítěž, ale viděl v nich převlečeného svého Pána a Mistra.

Egyptští věřící byli svědky nesčíslného množství dobrých skutků tohoto patriarchy, takže svého duchovního pastýře přirovnávali k Nilu, této dobrotivé řece, která každoročně zaplavovala zemi a zajišťovala tak prosperitu a úrodnost.

Almužník byl nejen neúnavný, ale také vynalézavý v hledání nových projevů milosrdenství. Tak např. založil útulky pro cestující křesťany, kde mohli zdarma přenocovat, a zřídil i mnoho domů pro sirotky a chudé. Tříkrát týdně navštěvoval nemocnice, které dal postavit, z příjmů církevní pokladny jim pravidelně hradil výdaje na nákup obilí. Když se jednou v době hladu dověděl, že mladé matky, donuceny bídou, jsou nuceny hned po porodu vstát a přišly prosit o pomoc jeho sluhy, dal ihned zařídit sedm porodnic, kde mohly zůstat po porodu sedm dní a zotavit se. Jediněnou formou jeho služby bylo, že každou středu a pátek seděl celý den na lavičce před chrámem a zde k němu přicházeli nuzní li-

dé „na audienci“. Měl sem volný přístup každý; každého, kdo měl těžkosti, vyslechl, potěšil a postaral se o něho. Jan Almužník pro své chudobné docela rád vyprazdňoval biskupskou pokladnu. Když mu jeho velkodušnost vyčítali jako plýtvání, klidně odpověděl: *Bůh se už předem o to postará! Když jiní za své bližní prolili svou krev, nemám já ochotně rozdávat alespoň almužnu?*

Když jednou dopoledne nikdo nepřišel prosit o pomoc, stěžoval si hlasitě: *Ach, ubohý Jan dnes nebyl hoden prokázat službu Kristu.*

Stávalo se samozřejmě, že patriarchovy dobroty lidé zneužívali. Když se jednou stalo, že dal jednomu žebrákovi šest stříbrných, a ten se zakrátko vrátil v jiných šatech, Janův sluha rozhodně protestoval: *„Otče, ten podvodník chce od vás klamně získat znovu peníze!“* Ale Almužník se tvářil, jako by neslyšel, a když žebrák svůj pokus opakoval potřetí, nařídil sluhovi: *„Teď mu dej dvanáct zlatek. Mohl by to být přece sám Pán Ježíš Kristus, který mě chce vyzkoušet, zda se já unavím dříve v dávání, než on v brání!“*

Opačně tomu bylo, když tomuto skromnému a nenáročnému biskupovi daroval jeden bo-

Oltář s ostatky sv. Jana Almužníka

háč vzácnou příkrývkou. Příští noc biskup nemohl usnout a přemýšlel: *Kolik lidí dnes šlo spát o hladu a tráslí se zimou! Ale já jsem se najedl a spím na měkké dece, která stála třicet stříbrných.* Ráno dal deku prodat a utržené peníze rozdal chudým. Jeho dobrodinec však tento drahý dar opět odkoupil a daroval biskupovi. Když se to opakovalo vícekrát, urozený pán s humorem poznamenal: *Uvidíme, kdo se dříve unaví, zda ty z prodávání, nebo já z nakupování.* Ale biskup se nedal porazit. Prohlásil:

Takovým způsobem okrádat boháče není hřích, ale dobrý skutek, protože tím bude zachráněna jeho duše.

Nejkrásnější dar je odpuštění

Milosrdenství tohoto patriarchy se projevovalo nejen v rozdávání almužny, ale také v jeho výjimečné ochotě k usmíření. Právě s odpuštěním měl jednou těžkosti jeho synovec, protože jistý kupec ho urazil a osočoval. Když si stěžoval svému strýci a mluvil o tomto bezpráví, Jan mu odpověděl: *Jak se jen mohl někdo odvážit takto mluvit o tobě! Můj synu, tomuto člověku ještě dnes udělám něco, co překvapí celou Alexandrii.* Se zadostiučiněním očekával synovec veřejné potrestání viníka. Když biskup viděl, že se jeho synovec upokojil, přivinul ho k sobě, políbil a řekl mu: *Milý synu, jestliže chceš skutečně být synovcem mé poníženosti, připrav se na to, snášet ze všech stran ponižování a křivdu.* A tak Almužník skutečně překvapil nejen svého synovce, ale celou Alexandrii, protože si dal zavolat obviněného obchodníka a odpustil mu všechny dluhy.

Jan nikdy nežádal od druhých první krok ke smíření. Byl to vždy on, kdo předběhl viníka a kdo svou milosrdnou láskou udělal první krok. Tak se zachoval patriarcha k jednomu knězi, na kterého si náhle vzpomněl během svaté liturgie: *Když přinášíš svůj dar k oltáři..., jdi se nejdříve smířit se svým bratrem, potom přijď a obětuj svůj dar.* (Mt 5,23–24)

Podle tohoto Pánova příkazu nařídil Almužník jáhnovi, který právě četl modlitbu, aby ji opakovával tak dlouho, dokud se nevrátí. Potom pospíšil z kostela, vyhledal tvrdohlavého kněze, padl před ním na kolena a pokorně ho prosil o odpuštění.

Hluboce zahanbený kněz teprve nyní našel sílu, aby on sám poprosil o odpuštění vlastní neústupnosti. Tu se světec postavil a se slovy *Ať je nám oběma Bůh milostiv!* se vrátil do kostela a pokračoval v liturgii a vroucně

NEVĚŘÍ V POSMRTNÝ ŽIVOT

Dvě třetiny všeho německého obyvatelstva jsou přesvědčeny, že smrtí všechno končí. Vyplývá to z reprezentativního výzkumu GfK Norimberk. Jen 35,2 % věří poslední dvě věty vyznání víry. Je to udivující, protože dvě třetiny obyvatel se také hlásí ke křesťanství. Jen 32,7 % připouští, že skutky vykonané za života mají vliv na život po smrti. Na nebe a peklo věří 27 %. Výzkum probíhal u vzorku 1917 respondentů od věku 14 let.

To ovšem svědčí také o katastrofálním stavu katecheze v Německu. Při takové úrovni náboženských znalostí není divu, když německý episkopát předpokládá, že 40 % věřících přijímá Eucharistii svatokrádežně.

HLAS ODBORNÍKA

Hans-Ludwig Kröber je nejznámější německý kriminální psychiatr. Sklon k pedofilii se podle jeho vyjádření u člověka vyvíjí v době jeho vývoje a nikoliv teprve poté, když se delší dobu zdržuje sexuálních styků. Spíše může někdo otěhotnět z polibku než se stát pedofilem kvůli celibátu. Zneužívání mladistvých existuje podle kriminální statistiky už dávno. Proto ho překvapuje současný povyk kolem této otázky. Pozdvižení kolem řezenských zpěváčků, které se týká dvou již mrtvých a dávno odsouzených kněží, má podle něho jediný důvod: V Řeznu byl také Georg Ratzinger, a tak bychom se snad mohli dostat až k papeži. Kröber prohlásil, že ze všech odborných skupin, se kterými si vyměňuje zkušenosti o pohlavním zneužívání, pokládá biskupy ve Vatikánu za nejchytřejší a nejvyšší skupinu, s jakou kdy mluvil. Kröber je militantní protestant, který nevěří v Boha.

kath-net

se modlil: *Otče náš, odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.*

Pastýř musí být u svých oveček

Když se mezi věřícími rozmohl zvyk, že při dlouhém slavení liturgie vycházeli z kostela a tam si mezi sebou vykládali, patriarcha jednou přerušil bohoslužbu a před kostelem se vmísil mezi lidi s těmito slovy: *Moje milé děti, kde jsou ovečky, tam musí být i pastýř. Když vy vejдете do kostela, půjdu tam i já, když zůstanete venku, zůstanu u vás.* Zahanbení Janovým pokojným a laskavým jednáním, věřící se tohoto zvyku brzy zbavili.

Tento bdělý pastýř chránil své stádo před herezemi také zkvalitněním náboženského vzdělávání a současně budováním Božích domovů; podařilo se mu zvýšit jejich počet ze sedmi na sedmdesát. Bylo to nezbytné, protože biskup získal pro křesťanskou víru i mnoho dalších měst a vesnic. Přímou nekonečnou byla Janova trpělivost s hříšníkem. K tako-

vě shovívavosti vyzýval všechny: *Myslete na to, že mnoho ničemu a zloději Bůh chrání ještě určitý čas, aby se obrátili. Mnoho pirátů zachrání před utopením jen proto, aby ještě měli čas na pokání. A nezapomínejte, že každý z nich má svého anděla strážce. A také myslíte na to, že Kristus se dal ukřižovat za každého z nich.*

Když si Peršané podmanili Sýrii a Palestinu a roku 614 zničili Jeruzalém, musel ve svém stáří ještě zažít velkou vlnu utečenců do Egypta. Obdivován přáteli i nepřáteli, staral se Almužník o bezdomovce a i přes velké výdaje ho Prozřetelnost nikdy nenechala v těžkostech. Jeho bezmezná důvěra byla však tvrdě zkoušena, když např. došly církvi všechny zásoby a pole nevydala žádnou úrodu, a přitom při jedné bouři ztroskotalo třináct lodí, které přepravovaly pro církve bohatý náklad. V této situaci byl jeho postoj obzvláště pozoruhodný. *Co se týká mne, věřím, že poklady našeho Pána a církve by byly nevyčerpatelné i tehdy, kdy-*

by se v Alexandrii sešli chudobní z celého světa.

Janovi zvláště leželo na srdci, aby spolu s domácím klérem podporoval mnoho biskupů, mnichů a kněží, kteří byli na útěku. Zároveň poslal do Jeruzaléma spolu s vysokou peněžní částkou a tunami potravin i stovky řemeslníků se stavebním materiálem na znovuvybudování baziliky Svatého hrobu a jiných svatých míst a klášterů. Poslal také do Perzie dva biskupy a jednoho opata, aby vykoupili co nejvíce odvečených zajatců. Almužníkovi děkovali ze všech stran za prokázanou pomoc, ale on vždy jen skromně odpověděl: *Můj bratře, já jsem za tebe ještě neprolil svou krev, jak mi to přikázal můj Pán a můj Bůh.*

Možná, že by bylo došlo i k tomu, kdyby patriarcha spolu s téměř všemi křesťany neopustil Peršany dobytou Alexandrii v roce 616. Na naléhání vznešeného občana Niketase se vydal r. 619 do Byzance, aby zde prosil o pomoc pro svůj lid. Ale 64letý Jan během cesty pocítil, že se blíží jeho konec, a řekl Niketasovi: *Pozval jsi mě k císaři, který žije zde na zemi, ale teď mě volá k sobě Král nebes.* Jan zemřel v exilu na svém rodném ostrově Kypru, kde byl pochován.

Jak usmířoval dokonce ještě po smrti, ukazuje nám následující příběh. Ještě když žil, přišla za ním jedna žena, která se styděla vyzpovídat z jednoho smrtelného hříchu. Na Janovu radu napsala tento hřích na pergamen a zapečetěný mu ho odevzdala. Biskup jí slíbil, že se bude za ni modlit u Boha. Ale po jeho smrti měla žena obavy, že pergamen se dostane do nesprávných rukou. Těžce si na to s pláčem stěžovala na jeho hrobě. Světec se jí zjevil v biskupském ornátě a řekl jí: *Ženo, moje štóla je už celá mokrá od tvých slz. Podívej se, tady je tvůj list, otevři ho.* Žena tak učinila a četla: *Díky mému služebníku Janovi se ti hřích odpouští.*

*Z Vítězstvo srdca 72/2010
přeložil-lš*

Jak se dostal Jan Almužník na Slovensko

Zrodného Kypru bylo tělo svatého Jana Almužníka převezeno nejprve do Konstantinopole. Turecký sultán Bajezid II. je daroval uherskému králi Matyáši Korvínovi u příležitosti jeho korunovace. Jan Almužník se tak dostal do Budína, kde bylo jeho tělo uloženo v hradní kapli. Po prohrané bitvě u Moháče vzala královna Marie Uherská – Habsburská spolu s jinými cennými předměty i vzácnou relikvii a dopravila ji lodí z Budína do Bratislavy. Mluví se o tom, že cestou byl konvoj u Ostřihomi přepaden a dvě z lodí se potopily. Ale loď, na které byla uložena rakev svatého Almužníka, se neporušená dostala až do Bratislavy. Do roku 1530 bylo tělo Jana Almužníka přechováváno na bratislavském hradě. Ferdinand I. je pak daroval bratislavské kapitule. Spolu s jinými cennostmi bylo neporušené tělo světce uloženo v sakristii kostela a postupně se na ně zapomnělo.

Teprve za sto let byla vzácná relikvie znovu objevena arcibiskupem Petrem Pazmánym. Ten dal na vlastní náklady zhotovit stříbrný sarkofág a slavnostně ho uložil do mramorové hrobky. Prameny uvádějí, že měl v úmyslu rozšířit úctu k svatému Janu Almužníkovi, ale jeho předčasná smrt mu v tom zabránila. Historické zápisy dokazují, že v čase morových ran (1678–1679 a 1712–1713) se lidé ve své nouzi obraceli na světce a jeho relikvii nosili v procesi po městě.

Ostřihomský arcibiskup Imrich Eszterházy dal roku 1732 zbudovat u dómu sv. Martina kapli, jejíž výzdobu svěřil Jiřímu Rafaelu Donnerovi, autoru sochy svatého Martina. Přenesení neporušeného těla světce do nové kaple bylo velkou barokní slavností. Tělo bylo oděno do nového šatu z červeného hedvábí,

na šatech byla zlatá dalmatika a stříbrný plášť. Zlaté cingulum mu uvázal sám arcibiskup. Čtyři dny bylo tělo vystaveno před hlavním oltářem. Pak se konalo slavnostní procesí. Rakev nesli duchovní, za ní následovali preláti, řeholníci, kněží a členové nově založeného bratrstva sv. Jana Almužníka. Pak kráčela šlechta, cechy, řemeslníci a ostatní lid. Tělo nesli přes celé město od rána do dvou hodin odpoledne. Průvod provázely zvuky fanfár a bubnů, z bratislavského hradu se ozývaly dělové salvy, výstřely z moždířů a pušek pluku vévody Lotrinského.

Arcibiskup Imrich Eszterházy založil bratrstvo s cílem shromažďovat prostředky na almužny a touto charitativní činností šířit úctu k světcům. Z prostředků, které *Konfraternita svatého Jana Almužníka* shromáždila, byli podporováni staří nemohoucí a opuštění lidé, kupovaly se oděvy pro chudé, léky pro nemocné a nářadí pro začínající řemeslníky pod péčí městské správy. Almužnu obdrželi i žebráci, kteří pomáhali při udržování a čištění kaple.

Přes všechnu snahu arcibiskupů Pazmányho a Eszterházyho se úcta na Slovensku příliš nerozšířila. Teprve v roce 2000 se jméno světce opět dostalo do povědomí, když byla část relikvií po 1400 letech vrácena do jeho rodiště. V roce 2005 byla kaple rekonstruována a neporušené tělo bylo nově oděno do vyčištěných šatů.

Svatý Jan Almužník je také nazýván Janem Milosrdným. I dnešní člověk nutně potřebuje Boží milosrdenství, almužnu lásky a porozumění, milodar odpuštění a smíření. Žíté milosrdenství je nejkrásnější úctou k tomuto světcům z dávných časů a vzdálených míst.

Vítazstvo srdca 72/2010

Ne méně, ale více katolické sexuální morálky

**Mons. Andreas Laun,
světící biskup, Salcburk, Rakousko**

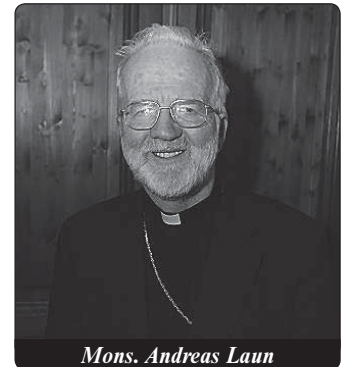
Katolická církev stojí, alespoň v Evropě a v USA, jako v šoku tváří v tvář takřka denním hlášením o zneužívání dětí kněžími a jinými pracovníky církve. S tím je spojeno tvrzení, že až na malé výjimky to chce církev jen „ututlat“.

Je zklamáním, co se stalo, až už šlo o zneužití nebo o snahu „to ututlat“. Papež Benedikt XVI. se sám kvůli obzvláště otřesnému případu Irsko setkal s tamními biskupy. A sotva někdo věřil, že církev bude nějak hájit to, co je neobhajitelné. To nemůže a také nesmí být, jenže hlubší analýza problému je něco jiného.

V tomto smyslu tedy: Nemálo těch, kteří církev kvůli zneužívání pranýřují, jsou pokrytci. Využívají toho, aby církev obvinili, o obětech není vůbec řeč, konkrétně o tom, jak jim účinně pomoci a jak by měla fungovat dobrá prevence. Nápadné také je, že se mluví prakticky pouze o katolických pachatelích a vůbec ne o těch, kteří pocházejí z jiných náboženských komunit a o těch, kteří se rekrutují ze všech jiných vrstev společnosti.

Postupuje se tak, jako by se nevědělo, že sexuální zneužívání existovalo ve všech dobách dějin křížem krážem všemi vrstvami společnosti a existuje i dnes. Proto je na místě otázka: Proč jsou zajímaví jenom katoličtí pachatelé? Co s těmi jinými a především: Co s oběťmi těch jiných než katolických pachatelů? Ty si zaslouží menší nebo vůbec žádný soucit?

Před lety odhalila policie tři pachatele, kteří rozšiřovali na internetu dětskou pornografii: jeden byl kněz, druhý soudce, třetí úředník nějaké instituce. V novinách psali jenom o knězi. Proč

Mons. Andreas Laun

asi? Jen výjimečně se objevují zprávy jako např. tato: V USA jeden dětský lékař zneužil více než 100 dětí a nahrál to na video.

Především je třeba napadnout „strategii“, z níž je zřejmé, že jistí lidé jsou zainteresováni nikoli na odstranění tohoto zločinu, ale na pošpinění církve. Tím nechávají oběti na holičkách. V jednom prominentním rakouském časopise stálo v těchto dnech na první straně: „Zamyslete se konečně už jednou nad svojí sexuální morálkou!“ Celé to zneužívání je podle autora výzvou katolické církvi: Jejím „obrovským“ problémem je prý „potlačování pudů“. A jaké by mělo být řešení? Uvolnění všech pudů? „Kdyby sexuální revoluce zasáhla také církev, nebylo by v ní snad tolik sexuálně narušených jedinců, kteří zneužívají důvěřivé děti a tak ventilují svůj potlačený pud.“ Dále je autor „otřesen, s jakou tvrdostí se mužové v Římě brání názoru, že sexualita patří do konceptu stvoření, a proto je pozitivní“. Nad utrpením, které tím vzniká, by měl prý Vatikán podle autora konečně vážně uvažovat.

Ví autor skutečně tak málo o nauce církve, nedal si námahu aspoň trochu ji poznat? A tolik vábivá „sexuální revoluce“ – jak vypadá její „morálka“? V tak zvaném „sexuálním kufru“, kte-

rý je dnes předkládán v rakouských školách mládeži v hodinách „sexuální výchovy“, jsou obsaženy tři základní „normy sexuální morálky“: Nepočít žádné nechtěné dítě; nedostat žádnou sexuální přenosnou nemoc; nespáchat žádný trestný sexuální čin. To je všechno, jinak je vše v pořádku, to znamená dovolené, a dokonce i doporučované – snad jako „pudový ventil“ k uspokojení „přirozených pudů“. O tom, jak je zvládnout, se nesmí vůbec mluvit. Vystačí pouze motivace strachu: nechtěné dítě, nemoc, trest? Je toto základ nějaké obdivuhodné morálky jako plodu sexuální revoluce? Jak neúčinná je morálka motivovaná čistě strachem, by mělo být dostatečně známo.

Bylo by třeba rozlišit ovládnání pudů a jejich potlačení. To není jedno a totéž. Otázka zní: Co by měla církev ve smyslu sexuální revoluce „změnit“? Svě Ne k sexuálnímu životu s různými partnery, své Ne k pornografii? A dále: Mohla by církev svou morálku „změnit“, kdyby se nad ní podle citovaného autora „nově zamyslela“? Věří snad vážně někdo, že by tím na světě ubylo sexuálního zneužívání?

Aby bylo jasno: Církev učí Boží přikázání, nemá proto žádnou kompetenci je měnit, protože to jsou Boží přikázání, ne její. A jestliže se někdo domnívá, že tato přikázání Boží, vložená každému člověku do srdce, jsou od Církve falešně intepretována, tak by musel doložit, že církevní nauku opravdu zná, všechno ostatní není seriózní.

Proto má pravdu augsburský biskup Mixa, když říká, že tato od sexuální revoluce přeseexualizovaná společnost zlo sexuálního zneužívání nejenom nepotlačuje, nýbrž naopak ještě posiluje a rozmnožuje, a to i v církvi, kam pronikl tento duch a infikoval též křesťany.

Co potřebujeme, není méně katolické sexuální morálky, ale naopak více: Na jedné straně ve formě jejího lepšího zprostředkování, na druhé straně ve snaze

pomoci lidem, kteří v dětech vidí sexuální objekt, ovládnout své pudy, jejich zvrácený sklon včas rozpoznat a držet je zpovzdálí od povolání, která nabízejí „příležitost“: Chránit před nimi děti a také je před sebou samými.

Napadání nauky církve kvůli případům zneužívání se podobá požadavku zrušit hasičský sbor proto, poněvadž jeden z jeho členů založil požár nebo proto, že hasiči na hlášení o požáru nereagovali. Ne, co my potřebujeme, to je hluboká analýza problému, při níž je třeba se ptát po příčinách, po nebezpečných skupinách pachatelů, po nebezpečných ideologiích, po možnostech prevence, po pomoci obětem a také jak s pachateli naložit.

Jednostranný útok na církev žádnému dítěti nepomůže, nota bene když katolická církev jako snad žádná jiná instituce nebo náboženství se k tomuto problému staví čelem: s hlubokým studem nad tím, co někteří její členové spáchali nebo kryli, ale také s rozhodnou vůlí postarat se o lepší budoucnost. Kdo mluví jen o katolících a odvádí pozornost pouze k nim, ten odvádí pozornost od mnoha jiných ha-nebných skutků a jejich pachatelů v řadách nekatolíků a ateistů, napomáhá jejich tutláni a krytí.

Nutno sáhnout ke strategii „Zastavte zloděje!“. Nikdo, žádné náboženství, žádný stát, a žádná jiná lidská zařízení nejsou schopna zabránit, aby se nevykytovali v populaci lidé s pedofilními sklony a také ne, aby si své pudy neukájeli na dětech. Cílem všech lidí jasného vědomí a dobré vůle musí ale být, aby toto zlo, jakož i všechny ostatní hříchy a zločiny, byly výrazně umenšeny prevencí, hrozbou trestu a pravdivou morální naukou. To je sice méně, než by si mnozí přáli, ale též jediné v rámci možností a také jediné, co je naší povinností vůči Bohu a našemu svědomí.

*www.kath.net 28. 2. 2010,
přeložil -rm-*

New York Times lže, říká církevní soudce

Rekonstrukce pedofilního případu Murphy, kterou rozšířil americký deník New York Times, je „nepřesná, diletantská a zakládá se na lžích“, tvrdí O. Thomas Brundage, bývalý předseda církevního soudu v diecézi Milwaukee v letech 1995–2003, který osobně řešil tristní případ kněze Murphyho. Otec Brundage na stránkách webového věstníku Anchorage usvědčuje americký deník, že podal absolutně nepřiléhavou a neprofesionální rekonstrukci celé záležitosti, založenou mimo jiné na lžích bývalého biskupa Remberta Weaklanda, který je listem vydáván za věrohodného žalobce bývalého kardinála Ratzingera, ale který byl sám nucen roku 2002 opustit úřad diecézního biskupa v Milwaukee poté, co sám veřejně přiznal, že měl homosexuální poměr se seminaristou, kterému zaplatil 450 tisíc dolarů z diecézní pokladny za jeho mlčení. Bývalý biskup Milwaukee, Weakland, přitom nikdy nebyl americkými médii kritizován. Zřejmě proto, že patřil k vůdčím osobnostem pokoncilního progresistického hnutí v církvi, zasazoval se o takzvaná práva homosexuálů, zrušení celibátu, svěcení žen a neustále kritizoval kard. Ratzingera za jeho teologické postoje. Bývalý církevní soudce z Milwaukee O. Brundage píše, že Mons. Weakland lže, když tvrdí pro deník New York Times, že z Vatikánu přišel pokyn zastavit církevní proces proti knězi Murphymu, který měl vést k jeho propuštění z duchovenského stavu. Opak je pravdou. Proces proti Murphymu pokračoval, ale byl přerušen Murphyho smrtí.

Tehdejší kardinál Ratzinger se naopak všemožně snažil přijít na kloub veškerým obviněním ze sexuálního zneužívání, kterého se měli dopustit kněží. Nezastavil se přitom ani před hodností biskupa či kardinála, jak dokazuje případ bývalého vídeňského kardinála Hanse Hermanna Groera, který odstoupil v roce 1998. Nynější vídeňský biskup kard. Schönborn prohlásil pro rakouskou státní televizi ORF a deník Kleine Zeitung, že to byl právě kard. Ratzinger, který tehdy zcela osamoceně žádal vyšetření případu Groer.

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a vedle chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili.“ Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, bylo jich sto třiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: „Pojďte snídat!“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání.

Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než tito?“

Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“

Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“

Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce.“

Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“ a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce. Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“

Co se týká víry, u každého člověka má svůj zvláštní příběh.

V mém případě to byla matka mého budoucího manžela, která mě poprvé jako pravoslavně pokřtěnou vzala do katolické katedrály Immaculaty v Moskvě. Tam jsem později se Sergejem slavila svou svatbu a tam také byly pokřtěny naše tři děti. Ale po narození našeho nejmladšího syna Iljuši se do života nás obou vkradla náboženská lhostejnost, protože nás starosti o rodinu a dům přímo pohltily. Méně jsme se modlili a návštěva kostela byla stále řidší, až se nakonec obojí z našeho života vytratilo.

Sedm let jsem žila, jako by Boha nebylo, až jsem v květnu 2007 zažila rozhodující střetnutí. Jako obvykle jsem ten den vyšla ze stanice metra na ulici s obrovským davem lidí a směřovala k podchodu, když se můj zrak zastavil na asi třicetiletém invalidovi, který stál bezmocně na nejvyšším schodu.

Spěchající lidé přecházeli kolem něho zleva i zprava a nikdo si ubožáka nevyšimal. Co asi nikdo nezpovídal, bylo mi ihned jasné: *Svéma zmrzačenýma nohama nedokáže tento muž sám sejít po schodech, nemluvě o tom, že na druhé straně se musí dostat opět nahoru.* Ale i já jsem kolem něho rychle prošla, seběhla po schodech a mimochodem jsem si pomyslela: *Někdo se jistě najde a pomůže mu. Já přece spěchám do práce.*

Už jsem byla v podchodu, ale náhle se ve mně ozvalo svědomí. Zůstala jsem nečekaně stát, obrátila jsem se a stále jsem viděla invalidu, který se na stejném místě rozhlížel kolem sebe. Bez dlouhého přemýšlení jsem se vrátila a zeptala se ho: *Potřebujete pomoc?* Mladý muž se na mě vděčně podíval a přikývl. Tak jsem mu pomohla sejít ze schodů a vyjít opět nahoru. Dosti těžce se o mě opíral a postupovali jsme jen pozvolna. Během cesty mi začal vyprávět o své redaktor-

Nenápadný skutek lásky

Z vlastní zkušenosti víme, že každý den přináší s sebou mnoho situací a zážitků, které od nás vyžadují konkrétní rozhodnutí. Jen málokdo si ale uvědomuje, jak velmi si chce Bůh posloužit právě těmito všedními, zdánlivě bezvýznamnými okolnostmi, aby pak tiše promluvil k našemu nitru. Například Taťanu Kuzmenkovou z Moskvy Bůh bohatě odměnil, že uposlechl hlasu svého svědomí.

ské práci ve studentském časopisu a o své rodině. Zdálo se mi, že i přes těžké postižení v důsledku dětské obrny přijal svůj život a působil na mě spokojeným dojmem.

Tak jsem s ním došla během půlhodiny až k zastávce tramvaje, ke které se potřeboval dostat. Ještě nikdy jsem něco podobného neudělala! Ale protože tramvaj nepřijížděla, zastavila jsem jedno auto, jak to my Moskvané děláme, a to mu posloužilo jako „taxi“.

Nastal okamžik rozloučení, na který nikdy nezapomenu. Nikolaj, tak se invalida jmenoval, vzal moji ruku pevně do svých dlaní, podíval se mi do očí, poděkoval mi s neopakovatelným úsměvem a řekl: *Jste tak čistá. Jste vzácný člověk.* Dveře auta se zavřely a byl pryč. Ale já jsem kolem sebe nic nevnímala. Jak to říkal? Čistá a vzácná? V rozrušení jsem nedokázala zadržet slzy. Tehdy jsem totiž byla všechno, jen ne čistá a vzácná. Dobře jsem znala sama sebe. Byla jsem zaměřená jen na požitky a vlastní blaho, celá moje osoba byla utkána z egoismu, netrpělivosti, plná náruživosti a kritiky mých příbuzných a známých. A co bylo nejhorší, moji duši zatěžovaly skutky, za které se dodnes stydím, když si na ně vzpomenu.

Můj nový život

Ještě vnitřně celá vzrušená jsem večer zavolala své přítelkyni Světlaně, která je kmotrou

jedné z mých dcer. Je to praktující katolička. S pláčem jsem jí vyprávěla o mém setkání s Nikolajem, a ona na to klidně odpověděla: *Taťano, skrze Nikolaje k tobě promluvil Ježíš. Trpělivě čeká na tvůj návrat do církve.*

A Ježíš měl trpělivost, protože já, bohužel, i přes velký otřes ani se srdcem plným lítosti jsem s návratem k Bohu nespěchala. Potřebovala jsem ještě další „ránu z milosti“, která přišla ze zcela nečekané strany. Během telefonátu mi totiž Světlana navrhla: *Pošli svou dceru Polinu do letního tábora k sestřám Rodiny Panny Marie.* A tak se i stalo.

Když jsme pak za týden přišli, abychom si Polinu vyzvedli, běžela nám naproti s rozzářenou tváří a volala: *Maminko, tatínku, musím se bezpodmínečně připravit na první svaté přijímání.*

V tom okamžiku jsem pocítila, že tíži osobního odloučení od Krista už nedokážu snášet. Tak velmi jsem potřebovala radu a podporu. A skutečně, jedna sestra ke mně přišla a v krásném rozhovoru mi řekla rozhodující slova: *Bůh je jen láska a milosrdenství. Přečtěte si evangelium. Tam je to napsané.*

Tuto pravdu jsem v tom okamžiku přijala s otevřeným srdcem jako ta, která daleko zabloudila. Přečetla jsem si Lukášovo evangelium a ještě to léto začala celá moje rodina chodit opět každou neděli na mši svatou. Během přípravy mé dcery na první

Svatost je dispozice srdce, která nás činí pokornými a malichernými v Boží náručí, když jsme si vědomi naší slabosti a důvěřujeme až odvážně v dobrotu Otce.

sv. Terezie z Lisieux

Taťana (vlevo) se Světlanou (vpravo)

svaté přijímání jsem se účastnila výuky náboženství pro dospělé. V duši jsem sice byla na svatou zpověď připravená, ale i přes několik pokusů jsem nedokázala udělat rozhodující krok.

Od mého setkání s Nikolajem uplynulo osm měsíců a 18. ledna 2008 jsem byla opět na nedělní mši svaté. Bůh si opět posloužil mou přítelkyni Světlanou, která mě jednoduše po mši svaté vzala za ruku a zavedla ke zpovědnici. Po sedmi letech jsem se opět vyzpovídala a moje radost byla nevýslovná. Mohu říct jen toto: Bůh se mi za moji nevěrnost „pomstil“ svou milosrdnou láskou.

Dnes jsem si více než dříve vědoma, jak nezasloužený je to dar, že jsem celou svou zátěž mohla nechat ve zpovědnici a jako „ztracená dcera“ se zcela odevzdat do Božího milosrdenství. A i když stále cítím, jako bych ve víře a lásce stála na roztrženejch nohou, chci mu dělat radost tím, že se ke všem chovám dobře. Ozvala se ve mně nová touha: poznat lépe Boha. Zřetelně jsem pocítila, že moje duše už nedokáže být bez mše svaté, bez modlitby, bez evangelia, bez kázání a křesťanských knih.

Vítazstvo srdca 72/2010

Bud'te odvážnější!

Jak vidí africká křesťanka církev v Evropě

Sestra Marie Kateřina Kingbo je misionářkou mezi muslimy v Nigeru. Hovořili jsme s ní o tom, jak vidí křesťany v Evropě.

Jaké je soužití křesťanů a muslimů v Africe?

V Senegalu tvoří většinu obyvatelstva muslimové: 86 %. Křesťanů je jen 6 %. Když zde mluvíme o dialogu, míníme tím především „dialog soužití“. Bydlíme vedle sebe ve stejných čtvrtích, někdy dokonce uvnitř rodiny. Důležitý je především vzájemný respekt a radost ze slavení náboženských svátků s těmi druhými. Když slavíme Vánoce nebo Velikonoce, radují se křesťané z toho, že můžou pozvat své muslimské sousedy a slavit s nimi. A obráceně je tomu také tak. Přinášíme na muslimské svátky jídla, která společně sníme.

A nyní v Nigeru, kde působíš mezi muslimy?

V prvním roce, když jsem tam přišla, měli jsme o svátcích společné jídlo jen v jedné rodině. Nyní se muslimské rodiny dívají jinýma očima na pomoc, které se jim dostává. A tak jsme byli pozváni do šesti rodin. Přicházíme k těmto lidem, nemáme žádný strach, hlásíme se beze studu k naší víře a veřejně ji praktikujeme, lidé to vidí a respektují to.

To je pro nás v Africe velice důležité: stojíme bez bázně za naší vírou. Děláme znamení kříže, chodíme na mši, na křížovou cestu, ať si o tom muslimové myslí, co chtějí. A k tomu přistupují přirozeně naše charitativní díla: školy, další vzdělávání žen, lékařská zařízení, prostě naše křesťanská pomocná díla. Muslimové to vidí a sami z toho mají prospěch. Protože my své služby poskytujeme všem bez rozdílu na kmenovou příslušnost, sociální postavení nebo náboženství.

Jak posuzuješ situaci v Evropě?

Již několik let přicházím do Evropy, někdy na delší období. Kvůli zdravotním problémům jsem byla předloni devět měsíců v Rakousku. Tady mě zarmocuje, že mnoho křesťanů nestojí za svou vírou. Její význam je dokonce podceňován, i u muslimů. Mám dojem, že křesťané se zde bojí, aby projevem své víry někoho nešokovali. To se mi jeví jako velký nedostatek v dnešní Evropě. Kdyby Evropa stála za svojí vírou – při všem respektu k jinověrcům – vypadala by zcela jinak. A především: mělo by to vliv na vzájemné soužití s jinými kontinenty.

Jak by se to projevilo, kdyby Evropa silněji přilnula ke své víře?

Muslimové se domnívají, že existuje plná shoda mezi tím, jak Západ žije, a jeho vírou. A přitom je mezi tím velká propast. Západ se velmi vzdálil od svých křesťanských kořenů. Kdyby nyní Evropa přizpůsobila svůj životní způsob tomu, čemu učí křesťanská víra, byl by to pro muslimy významný signál. Viděli by jasně, co to znamená, žít jako křesťan. Evropa si musí stát za svými křesťanskými kořeny. Je nesmysl nyní odstraňovat náboženské symboly, jako jsou kříže ve školách. Muslimové nemají žádné rozpaky ani zábrany veřejně nosit znaky své víry, např. oděv.

Čemu se mohou evropští křesťané naučit od církve v Africe?

Naší odvaze praktikovat víru a veřejně ji vyznávat. My se také nebojíme napadnout chyby v politice. Myslím např. na to, co se stalo v prosinci v Senegalu.

Sestra Marie Kateřina Kingbo

galu. Prezident ve své řeči lživě pomlouval církev. Křesťané na to pohotově reagovali. A co bylo překvapující: muslimové je v tom podpořili. Církev v Evropě by se měla mnohem rozhodněji bránit proti útokům. Co se stalo v Senegal? Prezident, ačkoliv je muslim, musel se na základě ostré reakce církve omluvit.

A kdo reagoval, hierarchie, nebo laici?

Laici, především mládež. Přitom v průběhu protestů obstoupily bezpečnostní síly katedrálu a vyhrožovaly. Byl dokonce použit slzný plyn. Ale to vyvolalo takovou nevoli, že prezident musel ustoupit. Právě toto schází v Evropě. Tady se na útoky mlčí. Z toho vzniká dojem, že křesťané svou víru ani neberou vážně. Muslimové si naopak nenechají nic líbit. My Afričané se na evropskou zdrženlivost díváme s velkými starostmi. Měli byste se od nás naučit větší odvaze. Ukažte veřejnosti, že svou víru berete vážně, ukažte to i v procesích, v křížových cestách, pěstujte lidovou zbožnost!

Spolupracují média?

My máme v Senegal jen jeden měsíčník. A ten je církvi věrný. To neznamená, že někdy něco nekritizuje, ale to je kritika, která buduje, nikoliv boří. Právě takovou destruktivní kritiku nacházíme v Evropě. Jako Afričanka musím říct: Tato kritika Evropské škodí!

Čím se vyznačuje kritika, která slouží výstavbě?

Je ohleduplná. My Afričané máme úctu k autoritě. Když někdo kritizuje biskupa nebo kněze, děje se to korektním způsobem, s potřebnou úctou a respektem. Když byl před dvěma roky biskup na vizitaci, řekli jsme mu, co nám leží na srdci. Že očekáváme od církevních představených podporu, když se exponujeme pro víru. Církevní autority se někdy kvůli zachování pokoje bojí zaujmout patřičné stanovisko. V Evropě je to podobné. Tady bychom také očekávali zřetelnější postoje v některých základních otázkách, např. pokud jde o ochranu života. Celkově máme tento dojem: je svrchovaný čas, aby Evropa provedla řádné zpytování svědomí.

Co na tebe působí v Evropě pozitivně?

Způsob přijetí. Byla jsem ve Francii, Itálii, Německu a Rakousku, nikde jsem se nesešla s projevem rasismu. Také pohostinství je úžasné. Není to jen případ Afriky. A pak, ochota podílet se. Co bych ještě vyzvedla, je organizační schopnost. Nám Afričanům schází smysl pro disciplínu. V tom se od vás můžeme učit. Co nás ničí, je korupce...

A pokud jde o lidské soužití?

Pokud jde o postavení ženy, i v tom se od vás můžeme poučit. Postavení ženy v africké církvi se musí zlepšit. To neznamená, že má začít konkurovat mužům. Muži a ženy mají rozdílné úkoly, které se doplňují. Nejde o to, svítit ženy na kněze. To je nesmysl. Ženy však mohou převzít některé úkoly a ulehčit biskupům i kněžím. Zde jsou velké rezervy kapacit. Ženy jsou v Africe drze příliš v závislosti. Africká církev má proto zájem na tom, rozvinout charisma ženy.

*Z VISION 2000 přeložil -lš-
Poznámka: Portrét sestry
Kingbo jsme publikovali
ve Světle 7/2009*

Ježíšovy prosby Conchitě

V listopadu 1929 dával Mons. Martínez duchovní cvičení Conchitě Armidě. Během těchto exercicií několikrát rozmlouvala Conchita s Pánem Ježíšem. Jeho slova znějí jako bolestná odpověď našeho Pána na současnou situaci v církvi.

Musíš milovat kněze dobré i zlé, tak jak Já je miluji, spolu s mým Srdcem, se stejnou něžností jako je moje, a láskou toho, kdo dal svou krev a život za jejich vznešené povolání a za jejich posvěcení.

Chceš Mě provázet, chceš Mě těšit?

Miluj ve Mně hluboce tuto milovanou, ale zkaženou část svými dobrovolnými oběťmi spojenými s mými za jejich dobro. Zvu tě dnes k této krásné věci: obětuj mému Otci svatě kněze, kteří se vrátili k životu. Poslyš, koho miluje matka zvláštní láskou – dobrého syna, nebo toho, kterému hrozí záhuba? Tak miluji trpkou a bolestnou láskou údy oddělené od kmene a ohrožené nebezpečím, že budou ode Mne odděleny navždy.

Musíš milovat všechny kněze mateřskou láskou, musíš se ve dne v noci zabývat těmi nešťastníky, kteří svým životem podepisují své věčné zatracení. Zadrž je, dcero, mými nekonečnými zásluhami, mými slzami spojenými s tvými, s dušemi Kříže, svými věrnými syny, kteří se tím musí zabývat. Je to tvoje a jejich poslání, bdít nad tímto základním problémem mé Církve, která musí triumfovat nad Satanem.

To musí být posláni biskupů: obětovat Mne Otci za padlé, zbloudilé a zkažené kněze.

Nestačí nad nimi naříkat, je nutné se obětovat. Chci oběti ve spojení se Mnou, aby byla zachráněna tak četná kněžská srdce od záhuby.

Podívej se, dcero, na moje Srdce zlomené bolestí, které nálehavě prosí o lásku, o útěchu. Mnoho těch, kteří patří k mé „vyvolené části“, jsou neduživí, slabí, vystavení nebezpečí, a Satan získává půdu. Je třeba vztyčit hráz modliteb, utrpení a obětí, které ve spojení s mým Srdcem prospějí mé Církvi, vzdají slávu mému Otci, který je také jejich Otcem a jehož Duch je zarmoucen těmito nevděčností jeho kněží.

Moje Srdce je nakloněno milosrdenství a odpuštění, i když Mě to stálo krev a život.

Láska mého Srdce ke kněžím převyšuje všechno, co může lidská mysl pochopit, všechno, co je přirozené, protože je to láska božská.

Miluji je od věčnosti, jak jsem ti řekl, od lůna mého Otce láskou vášnivou, s nepředstavitelnou něžností, celou silou Boha Spasitele. Hledám nitro, do kterého bych mohl vylít své hořkosti, a zvolil jsem si tebe, abys Mi dala útěchu a spolu se svými syny zachraňovala kněze a učinila z nich zářící hvězdy.

Za tato povolání, která se vkládají v nebezpečí, je třeba mnoho modliteb a obětí. Mnohé z nich přitahuje svět, tělo, svádí je ďábel. Velký počet z těch, které Bůh povolal, hyne, protože chybí duše, které by se obětovaly za tato povolání. Je mnoho těch, které oklamal Satan. Protože opustili Boha kvůli tvorům, nebo kvůli zemi, nemají tyto osoby klid. Bloudí s výčitkami v duši, snaží se je utiřit množstvím dalších hříchů, které často spějí ke strašným koncům.

Nedostává se modliteb za tyto duše, které nejvíce ze všech potřebují duchovní pomoc. Nechtějí nikoho, kdo by se o ně postaral a vzal je za ruku, dal jim radu, bojoval za ně všemi prostředky, aby je vytrhl z pokušení a nebezpečí. Každým povoláním, které je ztraceno, hyne také nesčetné množství duší, které jsou s nimi spoutány, které by Mě měly oslavovat. To proto, že je málo těch, že není snad nikdo, kdo by v plnosti chápal, co pro Mne znamená kněz. To Já jsem v požehnaném zárodku každého pravého povolání pro nebe, a ono směřuje do záhuby. A kolik jich je! Je to vina těch, kteří by měli mít s nimi soucit a bojovat za jejich záchranu.

Naříkám, protože trpím pro tyto údy mého kněžského těla, pro tyto ztráty mé milované Církve, trpím, protože jde o ztrátu složky, která přináší spásu. Trpím pro mého Otce, který do těchto povolání vložil tkáň plodnosti pro duše. A trpím také pro duše těchto dezertérů, kteří nenašli láskyplnou ruku, která by je usměrnila.

VÝZVA K ROZVRATU CÍRKVE

Protagonista rakouského hnutí *Wir sind Kirche* vyzval k neprostému rozvratu církve. Popřel elementární pravdy víry o Kristově oběti, mši svaté a Eucharistii a vyzval věřící, aby si pasivní rezistencí vymohli tuto nejnovější „reformu“. Ptá se např.: „Když kněz ukazuje hostii a říká: »Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa,« kdo tomu má rozumět?“ Církev podle něho udělala z Boha Otce vraha vlastního Syna a ze Syna sebevraha. Evangelium sv. Jana je prý pouhý plod zbožné fantazie. Agentura „Kathpress“ mu k tomu poskytla své webové stránky. Papež podle dalšího příslušníka hnutí ztratil smysl pro realitu a kardinálové by se proti němu měli vzbouřit.

RYTÍŘI TURÍNSKÉHO PLÁTNA

Na památku přenesení Turínského plátna v roce 1578 z Chambéry se uskutečnila jízda koňmo několika desítek jezdců po historické cestě z Francie do Turína. Tehdy provázelo průvod na 500 rytířů na koních. V Chambéry bylo plátno v letech 1453–1578.

Kath-net

Hladovím po kněžské lásce, žízním po těchto kněžských srdcích, aby byla všechna moje, všechna pro Boha! Jsem žárlivý na tyto duše, na jejich čas, na vzduch, který dýchají, když to všechno nekonají pro Mne, když Já nejsem jediným cílem jejich aspirací.

Kdyby kněží pochopili nesmírnost této lásky Boha-Člověka, lásky nekonečné, protože je božská! Kdyby pochopili, že je miluji, jak jen Já mohu milovat věčnou láskou, láskou Otce, božským zalíbením se samotným Duchem Svatým! Proč, proč i dobří Mi oplácejí pohrdáním, netečností, chladem a dávají přednost zemi před nebem!

Moje dcero, dovol Mi, abych si takto ulevil tvému mateřskému srdci, přijmi to jako moje důvěrnosti, jako nářek mého Srdce plného lásky, které umí jen milovat, a nenachází náležitou odezvu. Otevři hlubiny své duše a skryj tam moje vzdechy a moje slzy, božský nářek mučedníka lásky pro moje milované kněze. Oni si nevěšují této stravující lásky, nekonečné a božské, jakou pro ně zakouším. Nemyslí na ni, nerozjímají o ní, nesnaží se pochopit, co znamená zraněné Srdce, Srdce zlomené takovou láskou. Nevnímají jeho plamen. Jeho oheň je nedosahuje, ani nevnímají jeho teplo, protože jsou příliš vzdáleni od tohoto požáru.

Na otázku, co má dělat, odpověděl Ježíš Conchitě:

Můžeš Mě těšit, můžeš zastavit krev mé duše, prolévanou v tichosti pro vlašné a nevděčné kněze, svými něžnostmi a svými slzami, svou láskou, svými bolestmi, můžeš mluvit o těchto mých delikátních a intimních výlevech, abys pohnula srdci zahlušenými světem a tisícem vnějších věcí, pošetilými zápalami, které odvanou a nepřinášejí Mi slávu.

*Z Conchita Cabrera de Armida:
Nell'intimità del cuore di Gesù
přeložil -lš-*

Svatý František obrací heretiky (13)

ČTYŘICETIHODINOVÁ
POBOŽNOST V ANNEMASSE

Zatímco apoštol bojoval slovem i perem na obranu Církve, podařilo se konečně biskupu de Granier zajistit mu pomocníky. Byli to nám již známí otec Cherubín z Marianne a otec Esprit z Baume, oba světcovi přátelé, dále to byl otec Saunier, jezuita, který pracoval v oblasti Ternier.

28. července vyrazili tři misionáři spolu do Annemasse, jednoho z předměstí Ženevy, vzdáleného od města dvě míle, kde si obyvatelé uchovali nenarušenou víru svých předků. Tam se setkali s Františkem i kanovníkem Ludvíkem Saleským, místním farářem Baltazarem Maniglierem a baronem de Viry. Dalšího dne se všichni sešli na poradě o společných prostředcích, které by urychlily úspěch misie. Usnesli se, že obnoví své prosby u knížete ve věci důchodů pro duchovní, žádost o uvedení jezuitů do Thononu a další majetkové a organizační záležitosti. Za posla byl vybrán otec Cherubín, který se těšil u dvora velké vážnosti. Ten se vypravil za sabaudským knížetem, který v té době válčil proti hraběti Lesdiguières v okolí Milána. Vyslancem splnil svůj úkol velmi dobře, ale se splněním některých záležitostí bylo nutno počkat, aby to nedráždilo protestanty před koncem války. Otec Cherubín požádal také knížete o povolení uspořádat v Annemasse čtyřicetihodinovou pobožnost, na které se František dohodl s ženevským biskupem. Sám biskup slíbil svou účast. Kníže a nuncius záměr nejen schválili, ale slíbili finanční příspěvek na jeho uskutečnění. Nuncius věnoval 200 dukátů a kníže 500. Půjčil také všechno stříbro ze své kaple na výzdobu oltáře, na kte-

rém měla být vystavena Nejsvětější svátost. Nařídil také úředníkům, aby se přičinili a podpořili okázalost celé pobožnosti. Jelikož se kníže ani při nejlepší vůli sám zúčastnit nemohl, pověřil gubernátora Sabaudie, aby ho na této slavnosti zastupoval.

Konečně aby vyhověl přání biskupa de Graniera a současně vynahradil apoštolovi z Chablais jeho neúnavnou činnost pro dobro Církve, jmenoval Františka sufragánem ženevského biskupa.

Biskup Klaudius de Granier už totiž klesal pod tíží let a jeho síly už nestačily jeho horlivosti, s jakou usiloval o dobro duší a Boží slávu. Věděl, že bez sufragána se již neobejde, a prosil horoucně Boha, aby mu pomohl najít vhodného kněze pro tuto odpovědnou funkci. Měl u sebe synovce, kněze de Chisé, který se vyznačoval vzděláním i svatostí, jevil se jako nejlépe připravený pro biskupský úřad a již nějaký čas zastával funkci generálního vikáře. Ale biskupovi to nestačilo a chtěl z vhodných vybrat nevhodnějšího. Proto se po mnoha modlitbách bez ohledu na příbuzenské svazky rozhodl označit za sufragána Františka Saleského.

Protože však věděl, že člověk nikdy neztratí, když se radí s moudrymi, zvláště v záležitosti tak vážné, předložil volbu důvěryhodným osobnostem a ti všichni schválili jeho záměr. I biskupův vikář měl z volby radost, a tak nejlépe ukázal, že je důstojným synovcem svého strýce. Jediný František byl opačného názoru, ale to všechny utvrzovalo v tom, že je tím nevhodnějším kandidátem. Biskup nyní využil cesty otce Cherubína, aby předložil knížeti svou touhu. Jeho Vysokost Ka-

Sv. František Saleský

rel Emanuel už dávno toužil po tom, aby v případě smrti biskupa de Graniera nastoupil na jeho místo právě František. Přijal proto návrh s nejvyšším uznáním a ihned vyhotovil knížecí diplom, kterým jmenoval Františka sufragánem ženevského biskupa. Současně žádal papeže, aby mu udělil biskupské svěcení, a zdůvodňoval svou žádost apoštolskou horlivostí, vysokým stupněm vzdělání a svatostí života velkého misionáře. Biskup de Granier měl z listin velkou radost, ale nikomu je neukázal, ani Františkovi, a čekal na vhodnou příležitost, kdy bude moci vyjít s celou záležitostí na světlo denní.

Ženevský biskup pak nařídil, aby bylo ve všech farnostech oznámeno z kazatelny, že ve dnech 7., 8. a 9. září se bude v Annemasse konat čtyřicetihodinová pobožnost, na kterou zve všechny věřící. František přišel s podnětem, jak by bylo možno na slavnost přitáhnout co nejvíce lidí. Tehdy bylo obyčejem představit scénicky některá hlavní tajemství víry nebo událost z Písma svatého a tehdejší lid sledoval takovou podívanou s nemenším zájmem, s jakým dnes lidé sledují divadelní představení. Taková podívaná nejen uspokojovala diváky, ale měla také velký vliv na duše, proto se apoštol rozhodl, že podívanou připraví, a očekával její velký úspěch.

Ludvík Saleský dostal za úkol připravit drama na téma Abrahá-

movy oběti. Hra byl úspěšně připravena a Františkovi připadla nejzávažnější – role Boha Otce.

Na náměstí Annemasse bylo zbudováno pódium. Kolem byly postaveny stany pro případ nepříznivého počasí.

Zpráva o pobožnosti a inscenaci mystéria se rozšířila rychle po celém kraji. Ve stanovený den se zdálo, že se v místě schází celá Sabaudie. Všechny cesty se hemžily poutníky, takže Ženevští překvapeni přívalem katolíků vyslali dokonce vojsko, aby zabránilo případnému vniknutí katolíků na území republiky.

Mezi lidmi to vyvolalo znepokojení. Vznikly obavy, aby nedošlo ke střetnutí mezi ženevskými vojáky a katolíky, což by mohlo mít tragické následky. Když to řekli Františkovi, ten se pro uklidnění znepokojených myslí rozhodl, že sám dá všem příklad odvahy. Měl v úmyslu uspořádat velké procesí z Thononu až do Annemasse, vzdáleného více než sedm kilometrů. Sám chtěl jít v jeho čele za křížem, aby tak veřejně vynahradil Pánu Ježíši Ukřižovanému všechnu neúctu, jaké se dostávalo znaku jeho umučení po celou dobu vlády heretiků v kraji. Nejdříve sdělil svůj záměr veliteli pevnosti Alligens panu Lampertovi, který nejenže souhlasil, ale slíbil, že sám se procesí zúčastní. Pak sdělil svůj záměr katolíkům v Thononu, kteří sice schvalovali jeho úmysl, ale neskrývali své obavy, že heretici jsou schopni je cestou napadnout.

Věděli dobře, že sektáře naplňuje vztekem pohled na velké množství katolíků, kteří ponese poprvé triumfálně znak kříže. Navíc připouštěli, že pohotovost ženevských vojáků jim může dodávat odvahy.

Ale zůstalo při tom, že šestého září se všichni účastníci procesí shromáždí časně ráno v kostele svatého Hippolyta a po mši svaté František zahájí pochod. Především bylo třeba najít někoho, kdo ponese

v čele kříž. Nikdo se toho nechtěl ujmout, tak velké byly obavy z heretiků. František tedy uložil svému sluhovi Jiřímu Rolandovi, aby vzal do svých rukou kříž. A když i on, neméně ustrašený, projevoval neochotu, světec mu s úsměvem řekl:

„Neboj se, budu u tebe. Kdyby ti chtěl někdo ublížit, potká mne stejný osud. A kdybychom měli zemřít, umřeme spolu.“

Po vyřešení všech obtíží zapívali hymnus *Vexilla regis*, pak litanie ke všem svatým a průvod se vydal na cestu. Jiří Roland kráčel v čele a za ním šli všichni, kteří měli dost sil, aby pouť vykonali. František v rochetě a štóle průvod uzavíral. Jak průvod procházel vesnicemi, nově obrácení věřící se připojovali k poutníkům, takže brzy byl zástup za apoštolem stejně velký jako před ním. Cesta byla nerovná a blátivá, ale lidé vytrvale zpívali litanie a žalmy, až dorazili do Annemasse. Když tak došli, sdělili Františkovi, že přichází také bratrstvo Svatého Kříže z Annecy. Vyšel jim ihned naproti s četným doprovodem. Poutníci v černých hábitech kráčeli v dlouhých řadách, převážně bosí, s růžencem v rukou a zpívali litanie o umučení Páně. Ludvík Saleský jako zástupce převora kráčel poslední. Obě spojená procesí uvedl František se slzami v očích do chrámu, kde sbor zpíval píseň k Panně Marii. Pak se všichni rozešli, protože se už smrákalo.

Další den v 10 hodin slavil biskup pontifikální mši svatou na zahájení čtyřicetihodinové pobožnosti. Po evangeliu pronesl František kázání plné citu a apoštolského zápalu. Po mši svaté se konalo krásné procesí, při kterém nesl biskup monstranci se Spasitelem triumfálně na místo, kde pak byla vystavena na připraveném trůně. Otec Cherubín pronesl povzbuzující kázání. Ihned nato zahájilo bratrstvo Svatého Kříže veřejnou adoraci, ve které je pak vystřídaly další skupiny ze Sa-

baudie v tom pořadí, v jakém přišly na místo. Příklad věřících z Chablais tak zapůsobil, že procesi přicházela jedno za druhým. Adorace každé skupiny trvala hodinu. Začínala promluvou, kterou pronesl František a jeho spolupracovníci. Cílem katecheze bylo vzbudit úmysl, oživit víru a zapálit srdce k ochotě složit hold Pánu Ježíši přítomnému v Nejsvětější svátosti.

Při té příležitosti se konal ještě další obřad. U lesní cesty vedoucí z Annemasse stál kdysi kamenný kříž s mramorovým tělem Krista a sochou Panny Marie, který heretici strhli a roztloukli. Věřící ho nahradili dřevěným křížem, protože na dražší neměli prostředky, a toužili, aby kříž byl na místě zasazen v první den čtyřicetihodinové pobožnosti. František s radostí souhlasil. V neděli ráno kříž posvětil a dal na něj umístit tabulku s těmi slovy:

„Katolíku, neuctívej dřevo ani kámen, ze kterého je kříž zhotoven, ale Toho, který byl na kříži umučen pro naši spásu.“

Večer toho dne bratrstvo Svatého Kříže z Annecy pod vedením biskupa odešlo na místo, kde byl kříž položen. Vzali jej na ramena a za zpěvu *Vexilla regis* nesli kříž v procesi za velké účasti na místo určení. Tam s radostí, že mohou vztyčit kříž přímo u bran Ženevy, kříž zasadili a důkladně upevnili. Otec Esprit pronesl nadšenou promluvu o Kříži jako znamení nekonečné lásky Boha, který na něm prolil svou krev a kterému musíme vzdávat nejvyšší úctu. Kazatel mluvil s takovým zápalem, že strhl k účtě nejen katolíky, ale i protestanty, kteří přišli ze zvědavosti, ale pak se bili se v prsa a vzývali Boží milosrdenství. Po kázání byly rozdány tištěné texty o účtě Svatého Kříže, které napsal zbožný kapucín.

(Pokračování)

Překlad -lš-

SLUŽEBNÍK BOŽÍ - pokračování ze str. 2

poznamenává evangelista, *se naplnil vůní tohoto oleje* (Jan 12,3). Význam Mariina gesta, které je odpovědí na nekonečnou Boží lásku, se šíří mezi všemi pozvanými; žádné gesto lásky a autentické úcty ke Kristu nezůstává pouze osobním skutkem, netýká se pouze vztahu mezi individuem a Pánem, ale týká se celého těla Církve, je nakažlivé: šíří lásku, radost, světlo.

Do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali (Jan 1,11): protikladem aktu Mariina jsou chování a slova Jidáše, který pod záminkou pomoci poskytnuté chudým skrývá egoismus a faleš člověka uzavřeného do sebe, spoutaného chtivostí po majetku, který se nenechává zahrnout dobrou vůní božské lásky. Jidáš kalkuluje tam, kde není možno kalkulovat, vstupuje s úzkoprsým duchem do prostoru lásky, daru, úplného darování. A Ježíš, který až do této chvíle mlčel, zasahuje ve prospěch Mariina gesta: Nech ji, ať jej uchová pro den mého pohřbu (Jan 12,7). Ježíš chápe, že Maria vnímala Boží lásku, a naznačuje, že nyní se blíží jeho „hodina“, blíží se „hodina“, ve které Láska najde svůj vrcholný výraz na dřevě Kříže: Boží Syn daruje Bohu sám sebe, aby člověk měl život, sestoupí do propasti smrti, aby vynesl člověka do Božích výšin, nemá strach z pokoření a učiní se poslušným až k smrti, a to k smrti na kříži (Flp 2,8). Svatý Augustin se v kázání komentujícím tento úryvek evangelia obrací ke každému z nás s naléhavými slovy, s výzvou, abychom vstoupili do tohoto okruhu lásky, napodobili Mariino gesto a vydali se následovat Ježíše. Augustin píše: „Každá duše, která chce být věrná, spojuje se s Marií, aby pomazala Pánovy nohy vzácnou mastí... Pomazá Ježíšovy nohy, jde ve stopách Pána a veď důstojný život. Utrí nohy svými vlasy: máš-li nadbytek,

dej ho chudým, a utřel tak Pánovy nohy.“ (In *Ioh. evang.*, 50, 6)

Draží bratři a sestry! Celý život ctihodného Jana Pavla II. byl ve znamení této lásky, schopnosti darovat se velkodušným způsobem, bez výhrad, bez míry, bez vypočítavosti. To, co ho vedlo, byla láska ke Kristu, kterému zasvětil život, láska překypující a bezpodmínečná. A právě proto, že se stále více přibližoval Bohu v lásce, mohl se učinit společníkem na cestě dnešního člověka a šířil tak ve světě vůni Boží lásky. Kdo měl tu radost poznat ho a stýkat se s ním, mohl hmatatelně poznat, jak živá v něm byla jistota *rozjímající o dobrotě Pána v zemi živých*, jak jsme to slyšeli v responsoriálním žalmu (27,13); jistota, která ho provázela v průběhu jeho života a která se zvláštním způsobem projevila v posledním období jeho putování na této zemi: progresivní fyzická nemohoucnost totiž nikdy nezmenšila jeho skalní víru, jeho zářivou naději a horoucí lásku. Dal se strávit pro Krista, pro celý svět: to bylo jeho utrpení snášené až do konce pro lásku a v lásce.

V homilii k 25. výročí svého pontifikátu prozradil, že cítil silně ve svém srdci od okamžiku svého zvolení Ježíšovu otázku Petrovi: *Miluješ mě? Miluješ mě více než tito?* (Jan 21,15-16); a dodal: „Každý den se rozvíjí v mém srdci stejný dialog mezi Ježíšem a Petrem. V duchu, před upřeným Kristovým dobrotivým pohledem. On, protože si je vědom mé lidské křehkosti, povzbuzuje mě, abych s Petrem odpověděl: *Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji* (Jan 21,17). A pak mě vyzve, abych přijal odpovědnost, kterou mi sám světil.“ (16. října 2003) Jsou to slova plná víry a lásky, lásky k Bohu, který nade vším vítězí.

Bollettino Vaticano 29. 3. 2010
Mezititulky redakce Světla
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Že Šimon svého Mistra miloval, o tom nemůže být pochyb. Jeho vyznání ve večeradle „Svůj život za tebe položím“ jistě nebylo povrchní ani pokrytecké, ale Petr si potřeboval na základě vlastní trpké zkušenosti uvědomit, co to opravdu znamená. Jak mu Pán řekl: to, čeho tehdy ještě nebyl schopen, toho bude schopen později. Ale čeho? Aby mohl skutečně „jít za Pánem“, potřebuje jediné, a to je opravdová láska na život a na smrt. To bude Petrovo pevné přesvědčení a definitivní postoj, který nakonec potvrdí svou krví. K tomu také povede jako Hlava celou obec věřících. Tohoto tvrdého rybáře přivede láska až k poznání, že máme milovat Pána přímo jako „novorozené děti“, vždyť jsme okusili, jak dobrý je Pán.

Myslím však, že bychom se mýlili, kdybychom se domnívali, že Ježíš chtěl slyšet Petrovo vyznání lásky jen proto, aby mu mohl svěřit nejvyšší úřad. Bohaté dějiny mystiky nám přinášejí dostatek důkazů, že Ježíš touží být milován zcela osobně nejen jako Bůh, ale také jako člověk a touží po výslovném vyznání lásky. Boží Syn spolu s lidstvem přijal lidské srdce, které jako nejdokonalejší ze všech srdcí také nejdokonaleji a nejvíce žízni po lásce, a to nejen od Otce, ale i od těch, s nimiž sdílí své lidství a které Otec stvořil podle svého obrazu, to znamená k tomu, aby jako On žili láskou, aby milovali a byli milováni. I Ježíš jako člověk je součástí onoho „obrazu a podobnosti“ a chce prožívat to, po čem tak touží každé ušlechtilé a čisté lidské srdce. Touží slyšet vyznání lásky, prožívat a cítit lidskou něhu, protože právě taková čistá a upřímná nezištná láska oslavuje Otce, jediné tato láska ukazuje, že onen „obraz“, který Bůh-Láska vložil do svého stvoření, skutečně funguje a platí, že ona jediná síla a moc, jíž žije od věčnosti do věčnosti sám Bůh v lůně Trojice, je jedinou skutečnou

silou a jediným způsobem života také jeho tvorů, protože dává skutečný smysl jejich existenci. Láskou se ztotožňují se Stvořitelem a Otcem, aby se pak mohli věčně a blaženě s ním a v něm radovat z toho, z čeho se raduje Bůh. Jiné opravdové radosti vůbec není a nebude.

Abychom nechodili daleko, stačí se podívat na těch několik řádků, které sdělil Pán Ježíš své ctihodné služebnici Conchitě Armidě během jejich duchovních cvičení: „*Moje dcero, dovol mi, abych si takto ulevil tvému mateřskému srdci, přijmi to jako moje důvěrnosti, jako nářek mého Srdce plného lásky, které umí jen milovat, a nenachází náležitou ozvěnu. Otevři hlubiny své duše, skryj tam moje vzdechy a moje slzy; božský nářek mučedníka lásky...*“ Nejmá vás z toho pomyslení závrat? Náš Pán se skutečně přímo doprošuje naší lásky, protože při vtělení vzal na sebe i tuto naši existenciální slabost a potřebu, a té odpovídá také první i druhé hlavní přikázání, která nám ukládají povinnost milovat. Z toho je zřejmé, že tato přikázání ve skutečnosti jen výslovně kodifikují jak podmínky, tak jediný cíl a smysl naší časné i věčné existence. Když Ježíš žebra o naše vyznání lásky, nedělá nic jiného, než že nás zve do Otcova lůna, abychom i my dělali to, co dělá a čím žije Otec v Duchu Svatém, a milovali Božího Syna stejnou láskou, jaká ho plodí! To je tedy ono „Boží království“, které, jak řekl Pán Pilátovi, skutečně není z tohoto světa, protože je z Otce, a Boží Syn ho přišel obnovit na tomto světě za cenu své krve a svého života. Vědečtí fantasté mluví o „velkém třesku“, který dal vznik světu, aby se vyhnuli Bohu Stvořiteli, protože nemají potuchy o tom, že tento svět skutečně vznikl z velkého třesku, ovšem zcela jiného druhu. Tento „třesk“ stojí na počátku stvoření a přirovnal bych jej, promiňte, jestli vám to zní banálně, k explozi přetopeného kotle: Bo-

ží láska v Nejsvětější Trojici vřela tak přenesmírně, až přímo explodovala a stvořila svět, aby se přemíra lásky měla ve své hojnosti kam přelévat: celý ten nekonečný vesmírný kolos s člověkem uprostřed je tu jen proto, aby božským způsobem miloval, a tak oslavoval LÁSKU.

Ježíš tedy nechce být milován abstraktně, platonicky, na dálku, ale zcela osobně, intimně, z očí do očí, láskou opojnou, až extatickou, která převyšuje všechnu lásku všech mileneckých dvojic, od kterých se liší v jedné zásadní věci: milenecká láska se řídí zásadou: kde jsou dva, tam je třetí zbytečný. Do lidských lásek bývá dnes přimícháno více sobectví, než milenci tuší, někdy je to dokonce pouhá soutěž dvou egoismů, která je úplnou karikaturou lásky. Láska mezi Ježíšem a člověkem nikoho nevyklučuje, před nikým se neskrývá a neuzavírá, nýbrž naopak, rozšiřuje se a chtěla by přizvat a obejmout takřka celý svět, tak jako se láska Otce a Syna neuzavírá do sebe, ale objímá všechno živé.

Pán Ježíš opakovaně zdůrazňoval Conchitě, že všechno to, co nám sděluje, se vyznačuje jednoduchostí a jednotou. Jeho slova, která se ve skutečnosti týkají těch nejvyšších a nejvznešenějších teologických pravd, opravdu překvapují svou průzračností a jednotou. „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat a přijdeme a učiníme si u něho příbytek.“ Celý smysl jeho kázání a účel jeho vtělení je v tom, abychom už zde na zemi splynuli láskou s ním i s jeho a naším Otcem. V tom se naše náboženství diametrálně liší ode všech ostatních náboženství, proto je tak nezbytné přijmout Ježíše Krista, protože bez něho Bůh není tím pravým Bohem. Kdo odmítá přijmout trojediného BOHA LÁSKY, která ustavičně plodí svého Syna, jenž se stal člověkem, abychom skrze něho a s ním měli účast na této božské Lásce, neklaní se Bohu pravému a nemůže mít účast v jeho království.

Petr nevyznává Ježíšovi lásku jen proto, že zhřešil, ale Láska využila jeho hřích, aby až do dna poznal, co je to láska. Petr musí milovat Ježíše, protože bude prvním mezi všemi, kdo mají být Ježíšovými pokračovateli, jeho trvalou a živou přítomností mezi lidskými pokoleními všech věků, všem lidem dostupným zosobněním a zpřítomněním Ježíše Krista, Božího Syna. Jeho kněží se musí stát tím, čím byl Jan: učedníky, kteří se markantně vyznačují tím, že je Ježíš miluje, protože zachovávají jeho slovo, a jeho Otec je miluje a přichází i se Synem, aby si v nich udělali příbytek. Z Ježíšových kněží, od věčnosti vyvolených Boží láskou, musí tato láska sálat jako z kamen, takže každý kolemjdoucí ji má pocítit, i oni se mají stát přetopeným kotlem, ze kterého se láska vylévá na okolí a na svět. V Ježíšových očích není svatý farář arský výjimečný kněz, nýbrž je to kněz docela normální, je to kněz podle jeho Srdce, skutečně takový, jakého si přeje Otec, aby v něm mohl milovat svého Syna. Takový kněz pak může přinášet opravdový a plný užitek a Otec mu může splnit všechno, za cokoliv bude prosit. Tak si představoval Pán své učedníky, když se s nimi loučil. Výjimeční jsou spíše ti, kteří nedosahují toho, co by mělo být normální, a sotva mohou říct svému Mistru čestně a otevřeně: Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji!

Připojme se ke Conchitě, která neodešla do kláštera, ale ve své domácnosti se stala dobrovolnou obětí, uprostřed každodenních povinností manželky, matky a vdovy odevzdávala Bohu podle vzoru Matky kněží Panny Marie každý svůj krok a dech, každou svou bolest a starost za posvěcení kněží: bez čistých a svatých milujících kněží Petrova a Janova typu se svět nemůže změnit. Zahrneme-li ho něžnostmi a obětmi, jistě nám nic neodepře! Odneme si to jako program do dalšího života, jako trvalé ovoce Roku kněží.

-/š-

Poselství Královny míru

Drahé děti! Dnes vás žehnám zvláštním způsobem a prosím, abyste se vrátili na správnou cestu k mému Synu, vašemu Spasiteli a Vykupiteli, k tomu, který vám dal život věčný. Přemýšlejte o všem lidském, o všem, co vám brání jít za mým Synem, o pomíjivosti, nedokonalosti a omezenosti - a pak pomyslete na mého Syna, na jeho božskou nezměrnost. Odevzdaností a modlitbou zušlechťujete svoje tělo a zdokonalujete duši. Buďte připraveni, děti moje! Děkuji vám.

Poselství svěřené Mirjaně 2. dubna 2010

Pondělí 19. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies 571: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 O dřevě 6:55 V posteli Pod nebesy IV. (7. díl) 7:45 Čteme z křesťanských periodik 7:55 Píseň svobody - Bakhita 8:25 Dopis z Indie 8:45 Noční univerzita (133. díl): Čas a co s ním - Jan Sokol 9:25 Hornolidečko - Valašské Příkazy 9:30 Přijeme si... 10:00 Zpravodajské Noeviny: 15. 4. 2010 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (83. díl) 10:50 Pro víta mundi (63): P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem. 11:30 Hornolidečko - Francova Lhota 11:45 O Mšálkovi (15/18): Jak Mšálek zkoumal budík 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Nejkrásnější operní sborové zpěvy: záznam z Vídně 13:10 Smrt Fuerteventury 13:20 Hledání (1. díl): Nesmrtelnosti 13:40 Kulatý stůl na téma (39. díl): Ostrava město kultury 15:10 Arcibiskupský zámek Kroměříž [P] 15:40 Noekreace aneb Vandrování (31. díl) 15:50 Atlas Charity (24.díl): Havířov (Centrum prevence pro děti a mládež) 16:00 H2Onews (79. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 16. 4. 2010 16:10 Andělé polárního kruhu 16:40 Hledači dobrých zpráv (5. díl) 17:00 NOEparáda (54. díl) [L] 17:25 NATURA 2000 (1. díl) [P] 17:50 Čteme z křesťanských periodik 18:00 Hornolidečko - Horní Lideč 18:10 Přijeme si... 18:35 O Mšálkovi (16/18): Mšálek a labuťátka [P] 18:45 Léta letí k andělům (2. díl): P. Ludvík Armbruster 19:05 JuniorTV Kopřivnice (4. díl) 19:25 Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa 19:50 Zpravodajské Noeviny: 15. 4. 2010 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Harfa Noemova IV. (2. díl) [P] 20:25 Národní parky Jižní Afriky (1. díl) 21:15 Na koberečku (83. díl) 21:30 V posteli Pod nebesy IV. (7. díl) 22:25 Noční univerzita: Mezi vámi tomu tak nebude - PhLic. Kateřina Lachmanová 23:25 Hledači dobrých zpráv (4. díl): EvangMoto Tour 2007 v Českém Brodě 23:40 Léta letí k andělům (1. díl): Mons. Karel Herbst 0:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 4. 2010 0:10 Nejkrásnější operní sborové zpěvy: záznam z Vídně 1:20 Evangelium 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 20. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (79. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 16. 4. 2010 6:15 Noční univerzita (133. díl): Čas a co s ním - Jan Sokol 6:55 Cesta k andělům (27. díl): P. Václav Vacek 7:35 Cesty za poznáním: Francie 8:25 Kulatý stůl (53. díl): 60. let od Barbarské noci III. 10:00 Kde zní zpěv, mizí žal 10:20 Hledači dobrých zpráv (5. díl) 10:40 Píseň svobody - Bakhita 11:10 Nezděné město 11:45 O Mšálkovi (16/18): Mšálek a labuťátka 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Arriaga žije 13:05 Octava dies 571: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:05 Národní parky Jižní Afriky (1. díl) 15:05 Cesty za poznáním: Thajsko 16:00 Zpravodajské Noeviny: 15. 4. 2010 16:10 Arcibiskupský zámek Kroměříž 16:40 Noekreace aneb Vandrování (31. díl) 16:50 Pro víta mundi (63): P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem. 17:30 Andělé polárního kruhu 18:00 NATURA 2000 (1. díl) 18:25 Smrt Fuerteventury 18:35 O Mšálkovi (16/18): Mšálek a labuťátka 18:45 Noeland (17. díl) 19:15 Přijeme si... 19:35 Hornolidečko - Horní Lideč 19:50 Zpravodajské Noeviny: 20. 4. 2010 [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Abrahám (1. díl) 20:40 Zpravodajské Noeviny: 20. 4. 2010 20:50 Tygři oceánů (2. díl) [P] 21:20 Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa 21:45 Čteme z křesťanských periodik 21:55 Jen jeden plat 22:25 Hornolidečko - Francova Lhota 22:40 Přírodní krásy Ameriky (2. díl): Yellowstone Národní park 23:45 Biblické postavičky v Českém katolickém biblickém díle 0:00 Zpravodajské Noeviny: 20. 4. 2010 0:10 Bez hábitu (16): Piaristé - Strážnice 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 21. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 4. 2010 6:20 Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa 6:45 Tygři oceánů (2. díl) 7:15 Přijeme si... 7:35 Cesty za poznáním: Thajsko 8:25 Hledání (1. díl): Nesmrtelnosti 8:45 Pro víta mundi (63): P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem. 9:25 Smrt Fuerteventury 9:35 Jen jeden plat 10:05 Čteme z křesťanských periodik 10:15 Hornolidečko - Horní Lideč 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Noční univerzita (133. díl): Čas a co s ním - Jan Sokol 12:45 Nezděné město 13:05 Franz Liszt: Virtuózní hudby 13:50 Bez hábitu (16): Piaristé - Strážnice 14:45 Na koberečku (83. díl)

15:00 NATURA 2000 (1. díl) 15:25 NOEparáda (54. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 20. 4. 2010 16:10 Abrahám (1. díl) 16:45 Zelená energie 17:00 GOODwillBOY IV. (8. díl) [P] 17:40 Činnost Muzea romské kultury v roce 2005 18:00 Studentská mše svatá z ostravsko-opavského biskupství [L] 19:05 Andělé polárního kruhu 19:35 Noekreace aneb Vandrování (31. díl) 19:50 H2Onews (79. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 16. 4. 2010 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Turínské plátno [P] 20:30 Přijeme si... [P] 20:50 Atlas Charity (27.díl): Charita Český Těšín (Charitní dům pokojného stáří) 21:00 Hledání (2. díl): Hledání pravdy [P] 21:25 Po stopách pravých Indiánů 21:40 Cesty za poznáním: Monument Valley 21:50 Léta letí k andělům (2. díl): P. Ludvík Armbruster 22:15 Arriaga žije 23:25 Krásy Čech a Moravy (22. díl): Procházka po českých kuriozitách 0:00 H2Onews (79. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 16. 4. 2010 0:10 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 22. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (79. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 16. 4. 2010 6:15 Modlitby se zpěvy Taizé 7:15 Noční univerzita: Mezi vámi tomu tak nebude - PhLic. Kateřina Lachmanová 8:15 Kulatý stůl (52. díl): 60. let od Barbarské noci II. 9:45 Cesty za poznáním: Massai Mara 10:00 Harfa Noemova IV. (2. díl) 10:20 Na koberečku (83. díl) 10:35 Přijeme si... 10:55 Volání severu 11:15 Noeland (17. díl) 11:45 O Mšálkovi (17/18): Mšálek a automatická pračka 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel, Kennedyho vesmírné středisko, Sagrada la Familia 12:35 Octava dies 571: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:05 GOODwillBOY IV. (8. díl) 13:45 NOEparáda (54. díl) 14:10 Po stopách pravých Indiánů 14:25 Národní parky Jižní Afriky (1. díl) 15:15 Hledání (2. díl): Hledání pravdy 15:40 Noekreace aneb Vandrování (31. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 20. 4. 2010 16:10 Přijeme si... 16:25 Cesty za poznáním: Thajsko 17:20 Atlas Charity (27. díl): Charita Český Těšín (Charitní dům pokojného stáří) 17:25 Simba, lví král (1. díl) 18:25 Jedna lidská chyba 18:35 O Mšálkovi (17/18): Mšálek a automatická pračka 18:45 V posteli Pod nebesy IV. (7. díl) 19:35 Na koberečku (83. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny: 22. 4. 2010 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (24. díl) 21:05 Hledači dobrých zpráv (6. díl): Helppes 21:20 Hlubinami vesmíru s doc. Zdeňkem Mikuláškem 22:00 Hornolidečko - Francova Lhota 22:15 Zpravodajské Noeviny: 22. 4. 2010 22:30 Noční univerzita (133. díl): Čas a co s ním - Jan Sokol 23:10 Noekreace aneb Vandrování (30. díl) 23:20 Arcibiskupský zámek Kroměříž 23:50 Cesty za poznáním: Monument Valley 0:00 Zpravodajské Noeviny: 22. 4. 2010 0:10 Tygři oceánů (2. díl) 0:40 NATURA 2000 (1. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 23. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 22. 4. 2010 6:15 GOODwillBOY IV. (8. díl) 6:55 Octava dies 571: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:25 Abrahám (1. díl) 8:00 Nejkrásnější operní sborové zpěvy: záznam z Vídně 9:05 Jen jeden plat 9:30 Hledání (2. díl): Hledání pravdy 10:05 Kulatý stůl (53. díl): 60. let od Barbarské noci III. 11:35 Cesty za poznáním: Monument Valley 11:45 O Mšálkovi (17/18): Mšálek a automatická pračka 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Budapeštský parlament 12:15 Cesty za poznáním: Heraklion 12:25 Cesty za poznáním: El Escorial 12:35 Dopis z Indie 12:55 Cesty za poznáním: Thajsko 13:45 Turínské plátno 14:10 Kulatý stůl (41. díl): Salesiáni 15:40 Čteme z křesťanských periodik 16:00 Zpravodajské Noeviny: 22. 4. 2010 16:10 Pro víta mundi (63): P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem. 16:50 Noekreace aneb Vandrování (31. díl) 17:00 Národní parky Jižní Afriky (1. díl) 17:50 Po stopách pravých Indiánů 18:05 Jedna lidská chyba 18:10 JuniorTV Kopřivnice (4. díl) 18:35 O Mšálkovi (18/18): Mšálek se s rodiči chystá na cestu 18:45 Léta letí k andělům (2. díl): P. Ludvík Armbruster 19:05 Hledači dobrých zpráv (6. díl): Helppes 19:20 Kde zní zpěv, mizí žal 19:40 Noekreace aneb Vandrování (31. díl) 19:50 H2Onews (80. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 23. 4. 2010 [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Kulatý stůl (54. díl): Jan Nepomucký [L]

21:35 Přijeme si... 21:55 NOEparáda (54. díl) 22:20 Noční univerzita: Mezi vámi tomu tak nebude - PhLic. Kateřina Lachmanová 23:20 Hornolidečko - Horní Lideč 23:30 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel, Kennedyho vesmírné středisko, Sagrada la Familia 0:00 H2Onews (80. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 23. 4. 2010 0:10 Tygři oceánů (2. díl) 0:40 Atlas Charity (27.díl): Charita Český Těšín (Charitní dům pokojného stáří) 0:45 Teen Challenge 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 24. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (80. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 23. 4. 2010 6:15 Hlubinami vesmíru s doc. Zdeňkem Mikuláškem 6:55 Po stopách pravých Indiánů 7:10 Abrahám (1. díl) 7:45 Simba, lví král (1. díl) 8:50 JuniorTV Kopřivnice (4. díl) 9:10 Noeland (17. díl) 9:40 Přijeme si... 10:00 GOODwillBOY IV. (8. díl) 10:40 NOEparáda (54. díl) 11:05 Cesty za poznáním: Grand Canyon, Aqua Azul, Kapský poloostrov 11:35 Hornolidečko - Horní Lideč 11:45 O Mšálkovi (18/18): Mšálek se s rodiči chystá na cestu 11:55 Z pokladů duše 12:05 Arriaga žije 13:15 Zpravodajské Noeviny: 22. 4. 2010 13:25 Bez hábitu (16): Piaristé - Strážnice 14:20 Jiní lidé 14:45 Národní parky Jižní Afriky (1. díl) 15:35 Jedna lidská chyba 15:40 Noekreace aneb Vandrování (31. díl) 16:00 H2Onews (80. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 23. 4. 2010 16:10 Léta letí k andělům (3. díl): P. Vojtěch Hrubý 16:30 Turínské plátno 16:55 Cesty za poznáním: Thajsko 17:45 Hledači dobrých zpráv (6. díl): Helppes 18:00 Abrahám (1. díl) 18:35 O Mšálkovi (18/18): Mšálek se s rodiči chystá na cestu 18:45 NATURA 2000 (1. díl) 19:10 Hledači dobrých zpráv (2. díl): Diakonie 19:25 Nedělní čtení [P] 19:50 Cesty za poznáním: Monument Valley 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům (28. díl) [P] 20:45 Noční univerzita (135. díl): Víra z pohledu systematické teologie - David Bouma [P] 21:25 Arcibiskupský zámek Kroměříž 21:55 Jiní lidé 22:25 Nedělní čtení 22:50 Nejkrásnější operní sborové zpěvy: záznam z Vídně 0:00 Zpravodajské Noeviny: 22. 4. 2010 0:10 Kulatý stůl (41. díl): Salesiáni 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 25. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (80. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 23. 4. 2010 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení 6:50 Národní parky Jižní Afriky (1. díl) 7:40 Arcibiskupský zámek Kroměříž 8:10 Tučín [P] 8:25 Abrahám (1. díl) 9:00 Jiní lidé 9:25 Čteme z křesťanských periodik: 25. 4. 2010 [P] 9:35 Franz Liszt: Virtuózní hudby 10:20 Evangelium 10:25 Mše sv. se studenty CM gymnázia v Prostějově [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne 12:50 Přijeme si... (65. díl): 25. 4. 2010 [P] 13:10 Čteme z křesťanských periodik: 25. 4. 2010 13:20 Platinové písničky 13:50 Turínské plátno 14:15 Léta letí k andělům (3. díl): P. Vojtěch Hrubý 14:35 NATURA 2000 (1. díl) 15:00 Harfa Noemova IV. (2. díl) 15:20 Jedna lidská chyba 15:25 NOEparáda (54. díl) 15:55 Simba, lví král (2. díl) 16:55 Noeland (17. díl) 17:25 NOEparáda (54. díl) 17:50 GOODwillBOY IV. (8. díl) 18:30 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel, Kennedyho vesmírné středisko, Sagrada la Familia 19:00 Kde zní zpěv, mizí žal 19:20 Cesta k andělům (28. díl) 20:00 Z pokladů duše 20:35 Noekreace aneb Vandrování (32. díl) [P] 20:45 Koncert souboru Ensemble Unicorn Wien 22:00 Nedělní čtení 22:25 Atlas Charity (27. díl): Charita Český Těšín (Charitní dům pokojného stáří) 22:30 Kulatý stůl (53. díl): 60. let od Barbarské noci III. 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Hlubinami vesmíru s doc. Zdeňkem Mikuláškem 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Od května 2010 budou NA HOŘE MATKY BOŽÍ V KRÁLÍKÁCH opět probíhat poutě prvních sobot s následujícím programem: 9.00 modlitba posvátného růžence • 9.30 mariánská promluva • 10.00 adorace Nejsvětější svátosti, příležitost ke svátosti smíření • 11.00 mše svatá a po ní uctívání milostného obrazu Panny Marie, zakončení.

Prvními sobotami nás budou provázet: 1. 5. Mons. Marian Lewicki, Police nad Metují • 5. 6. P. František Lizna, Vyšehorky • 3. 7. P. Milan Palkovič, Velké Losiny • 7. 8. Mons. Anton Otte, Praha • 4. 9. P. Pavol Kavac, Loštice • 2. 10. P. Stanislav Suchánek, Štítý • 6. 11. P. Piotr Grzybek, Staré Město pod Sněžníkem.

Českomoravská Fatima Kocliřov u Svitav v měsíci květnu vás zve: na I. MARIÁNSKOU SOBOTU 1. 5. 2010 s celodenním programem (hlavní celebrant P. Petr Dokládal, farář ve Starém Jičíně) • na II. MARIÁNSKOU SOBOTU 8. 5. 2010 s P. Eliášem Vellou, exorcistou z Malty, 14–16 hod. přednáška, růženec a v 17 hod. mše sv. za vnitřní uzdravení • na III. MARIÁNSKOU SOBOTU 15. 5. 2010 – 20 let od založení Fatimského apoštolátu v ČR, celodenní program, v 10.30 hod. mše sv. (hlavní celebrant P. Mgr. Miloš Mičánek, farář ve Šlapanicích u Brna).

Dále je možnost se ještě přihlásit na mimořádné exercicie s P. Eliášem Vellou. Také vypravujeme pouť do Fatimy, Lurd,... od 24. 5. 2010.

KONTAKT: ČMFa Kocliřov 132, 569 11 Kocliřov
e-mail: cmf@tiscali.cz • tel. 461 543 164 (6)
web: www.cm-fatima.cz

JAK ZACHRÁNIT KNĚŽSKÁ POVOLÁNÍ V MISIÍCH

V rámci Roku kněží přichází Papežská misijní díla s prosbou, která se týká **podpory kněžských povolání v chudých misijních oblastech světa**. Podle statistik na jednoho kněze připadá v Evropě 1414, v Asii 2329, v Africe 4741 a v Latinské Americe dokonce 7083 katolíků. Právě tam, kde je kněží nejvíce potřeba, schází peníze na jejich vzdělání. Bývá tak přijímán mnohdy jen každý desátý zájemce. Bohoslovci studují ve velice skromných podmínkách, na chodu semináře se kromě financí podílejí i pěstováním obilí, zeleniny či ovoce, chovem slepic apod. Kněží v misiích nemívají žádný plat, žijí z darů dobrodinců, překonávají velké vzdálenosti, do farností se dostanou jen několikrát za rok, řeší problémy bída, nemocí, hladu i pronásledování.

Na přání Svatého otce podpoříme světově koordinované papežské misie, kde v přibližně 900 seminářích studuje na 100 000 bohoslovců. Na jednoho bohoslovce vychází přibližně 25 000 Kč za rok. Pomoci lze modlitbou a libovolným finančním darem. Zapojit se mohou jednotlivci, společenství i farnosti. Velikou pomocí jsou též mešní intence misionářům (na 1 intenci je doporučeno 250 Kč). Dárci se mohou přihlásit jako sponzoři misí. Tento projekt je již přibližně 10 let podporován prostřednictvím PMD v Česku. Naše pomoc přichází například do zemí: Uganda, Malawi, Zambie, Bangladéš a Papua-Nová Guinea. K této tolik důležité pomoci si vyprosme přímluvu od patrona Roku kněží, sv. Jana Marii Vianneye. Za jakoukoliv podporu misí všem ze srdce děkujeme.

Finanční dary lze posílat na: PMD, 543 51 Špindlerův Mlýn 33, číslo účtu: 72540444/2700, podpora bohoslovců: variabilní symbol 30, mešní intence misionářům: var. symbol 321 – na tuto částku nelze uplatnit odpočet z daní.

Více informací: Papežská misijní díla, 543 51 Špindlerův Mlýn 33 • tel.: 499 433 058, GSM: 604 838 882 • e-mail: info@misijnidila.cz, internet: www.misijnidila.cz.

Liturgická čtení

Neděle 18. 4. – 3. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 5,27b–32.40b–41

Ž 30(29),2+4.5+6.11+12a+13b

Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat,*

Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Zj 5,11–14

Ev.: Jan 21,1–19

Slovo na den: Tu noc nic nechytili.

Pondělí 19. 4. – ferie

1. čt.: Sk 6,8–15

Ž 119(118),23–24.26–27.29–30

Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí*

v zákoně Hospodinově.

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,22–29

Slovo na den: Co máme dělat?

Úterý 20. 4. – ferie

1. čt.: Sk 7,51–8,1a

Ž 31(30),3cd–4.6ab+7b+8a.17+21ab

Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine,*

svěřuji svého ducha. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Jan 6,30–35

Slovo na den: Chléb, který sestupuje

z nebe.

Středa 21. 4. – nez. pam.

sv. Anselma

1. čt.: Sk 8,1b–8

Ž 66(65),1–3a.4–5.6–7a

Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!*

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,35–40

Slovo na den: V poslední den.

Čtvrtek 22. 4. – ferie

1. čt.: Sk 8,26–40

Ž 66(65),8–9.16–17.20

Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!*

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,44–51

Slovo na den: Žít navěky.

Pátek 23. 4. – svátek sv. Vojtěcha

1. čt.: Sk 13,46–49

nebo Kol 1,24–29; 2,4–8

Ž 96(95),1–2a.2b–3.7–8a.10

Odp.: srov. 3 (*Vypravujte mezi všemi*

národy o Hospodinových dívech.

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,11–16

Slovo na den: Dobrý pastýř dává.

Sobota 24. 4. – nez. pam. sv. Jiří nebo sv. Fidela ze Sigmaringy

1. čt.: Sk 9,31–42

Ž 116(115),12–13.14–15.16–17

Odp.: 12 (*Čím se odplatím Hospodinu*

za všechno, co mi prokázal?

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,60–69

Slovo na den: Tělo nic neznamená.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

17. – 24. DUBNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 4.		PO 19. 4.		ÚT 20. 4.		ST 21. 4.		ČT 22. 4.		PÁ 23. 4.		SO 24. 4.			
Antifona	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	1722	1941	518	582		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	1349	1494	518	582		
Antifony	540	606	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1350	1494	1123	1249		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	813	914	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	540	607	544	611	547	615	550	618	553	622	1350	1495	559	629		
Antifona k Zach. kantiku	540	607	544	611	547	615	550	619	553	622	1350	1495	559	629		
Prosby	541	607	544	611	547	615	550	619	553	622	1724	1943	559	629		
Závěrečná modlitba	541	608	545	612	548	616	1348	1493	554	623	1350	1495	1353	1498		
Modlitba během dne:																
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583		
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	541	608	545	612	548	616	551	620	554	623	1726	1945	560	630		
Závěrečná modlitba	541	608	545	612	548	616	551	619	554	623	1350	1495	560	630		
Nešpory:																
	SO 17. 4.															
Hymnus	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581	1351	1496	517	581		
Antifony	538	605	542	609	1056	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1715	1932	561	632
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1715	1932	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	538	605	542	610	546	613	549	617	552	620	555	624	1352	1497	561	632
Ant. ke kant. P. M.	539	606	543	610	546	614	549	617	552	621	555	624	1352	1497	562	632
Prosby	539	606	543	610	546	614	549	618	552	621	555	624	1718	1936	562	633
Záv. modlitba	541	608	541	608	545	612	548	616	1348	1493	554	623	1350	1495	564	635
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

HLEDÁNÍ ŽIVÉHO KRISTA

Jan Graubner

Postní doba je určena k tomu, abychom své obrácení k Bohu žili horlivěji než v jiných obdobích. Tak se dobře připravíme na přijetí velikonočního daru vykoupení a pravé radosti, která má proniknout i náš každodenní život. K duchovní přípravě na Velikonoce, stejně jako k plnému prožití svátků vzkříšeného Krista může pomoci i tato knížka, kterou arcibiskup Jan Graubner sestavil z myšlenek svých postních a velikonočních kázání a pastýřských listů. Zve nás k obnově vztahu s Kristem, který se má stát skálou našeho života i našeho konání.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 113x165 mm, 96 stran, 99 Kč

TVÉ SLOVO MI DÁVÁ ŽIVOT

Raniero Cantalamessa • Z italských přeložil Jiří Kašný

R. Cantalamessa ukazuje v této knize, že Boží slovo se nabízí každému člověku jako životodárný pramen. Není však samozřejmostí umět z něj čerpat pro svůj konkrétní život, být pro Boží slovo vnímavý, umět mu naslouchat, přijímat je srdcem a neklást mu žádné překážky. Autor nás tedy zve především k duchovní četbě Pisma svatého, k tomu, abychom osobně zakusili, že člověk nežije jenom chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst. Zvláštní kapitola je věnována i kazatelům a zásadám při hlášení Božího slova.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 116x180 mm, 120 stran, 129 Kč*

VE STÍNU DŮVĚRY • Z MYŠLENEK SESTRY FAUSTYNY

Sestra Faustyna nám připomíná odedávna známou, ale pozapomenutou pravdu víry o milosrdné Boží lásce k lidem. I z tohoto drobného výběru z jejích myšlenek vyplývá, nakolik důvěřovala Bohu a jeho nekonečnému milosrdenství. Z Kristova projevu lásky na kříži smí pramenit důvěra v Boha u každého z nás... Výběr myšlenek je doplněn modlitbou Jana Pavla II. pronesenou při homilii 30. dubna 2000. Text doprovázejí barevné ilustrativní fotografie.

Paulinky • Brož., křídový papír, 78x115 mm, 32 stran, 35 Kč

ŽIVOT SV. ANTONÍNA POUSTEVNÍKA

Sv. Atanáš • Z řečtiny přeložili Václav Ventura a Edita Mendelová

Životopis svatého Antonína Poustevníka, otce a zakladatele egyptského mnišství. Spis sepsaný alexandrijským biskupem Atanášem kolem r. 357 měl vliv mj. také na obrácení svatého Augustína. Antonín přiváděl k rozumu lidi krutého srdce. Jako lékař je daroval Bůh Egyptu. Říkal: „Víra pochází ze stavu duše, zatímco dialektika je dovednost těch, kteří ji sestavili. V kom je skutečná síla víry, u toho jsou brzy nadbytečné i slovní důkazy. Neboť co my chápeme vírou, na to se vy ptáte ozbrojeni rozumem, a často nejste schopni ani slovem vyjádřit to, co my chápeme jasně. A proto účinnost víry je lepší a pevnější než rovina sofistických sylogismů.“

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Druhé vydání - revidované
Brož., 120x200 mm, 104 stran, 110 Kč*

**Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.